

Hamars «kaffedral» i 50 år

Storhamar kirke

1975 – 2025

Storhamar kirke

1975 – 2025

Hamars «kaffedral» i 50 år

Storhamar kirke

1975 – 2025

DEN NORSKE KIRKE

Jubileumslogo laget av
Marte Bergerud

Redaksjonskomiteen for jubileumsskriftet «Storhamar kirke 50 år» har vært

- Ida Kristin Lie (redaktør)
- Iver Mosvold
- Terje Gloppen
- Geir Bjørnar Smebye

Kontakt: Hamar kirkekontor, tlf.: 62 56 37 50, epost: post.hamar@kirken.no

Layout: Jørgen Rogne.

Trykk: Printex trykkeri, Hamar

Foto: Hamar kirkelige fellesråd og private bilder.

Brødtekst: Palatino 10,5/13 pt

Overskrifter: Helvetica 15 pt

Forord

Storhamar kirke er ikke et prangende kirkebygg, godt synlig i terrenget eller bybildet. Likevel er Storhamar kirke et signalbygg. Arkitekturen signaliserer en kirke av sin tid, et funksjonelt bygg med rom for aktiviteter og fleksibilitet. En flerbrukskirke med et kirkerom som inviterer til nærhet, samtidig som kirkebygget ønsker konserter, møter eller selskapelige markeringer velkommen. Et bydelshus på Hamar vest. Kirkens plassering blant boliger og næringsvirksomhet, signaliserer en åpen og tilgjengelig kirke med et svært variert tilbud til mennesker i alle aldre gjennom 50 år.

Storhamar kirke har betydd mye, og er fortsatt viktig for mange. Jubileumsskriftet forteller hva som foregår her, og gir noen tilbakeblikk på 50 års historie. Det er ikke foretatt dypdykk i arkivmaterialet, men aktive personer gjennom årene har bidratt med sine minner. Skriftet avsluttes med historien til et av de lengst kontinuerlige tiltak for barn gjennom disse 50 årene, samt intervju med to markante personer fra virksomheten i Storhamar kirke.

Takk til alle som har fortalt, skrevet tekster og gitt innspill.
God lesning!

Hilsen redaksjonskomiteen

Biskopens hilsen til Storhamar kirke

På 60-tallet utviklet det seg i Norge en ide om at man trengte andre typer kirkerom enn det de klassiske kirkebyggene kunne tilby. Tanken var at for å skape «levende menigheter», også på hverdagene, var det nødvendig å ha en større grad av funksjonalitet – med flere typer rom og bruksmuligheter. Ut av denne ideen ble «arbeidskirkene» født, og på Storhamar fikk stiftsbyen sin egen i 1975. Kirken har siden den gang, huset en rekke aktiviteter for innbyggerne på Hamar. Det er skapt veldig mye kirke – som igjen har betydd rom for tilhørighet for mennesker i alle aldersgrupper.

Sentralt i folkekirkas liv er gudstjenesten og de kirkelige handlingene; dåp, konfirmasjon, vigsel og gravferd. Slike seremonier følger en ordning bestående av ord og handlinger vi kaller liturgi. Ordet liturgi kommer fra gresk og betyr «offentlig tjeneste» eller «folk i arbeid». Det er altså et uttrykk for noe vi gjør sammen, og noe vi gjør sammen som et uttrykk for troen på og tilbedelsen av Gud. Slik sett er alle kirker «arbeidskirker» – når vi feirer våre liturgier.

Men arbeidskirkene som kom på 60- og 70-tallet skulle i tillegg gi rom for andre aktiviteter og annet arbeid – også kirkekaffe. Derfor blir noen av kirkene fra denne tida litt uærbødig kalt «kaffedraler». De er et uttrykk for sin tid, og har gitt rom for både utvikling og fornyelse. For mange ble Storhamar kirke bydelskirka som rommet ulike aktiviteter, ikke minst for barn og unge – og som gjennom dette skapte tilhørighet også i høytider og ved livsritene.

Både tider, trender og tradisjoner endrer seg. Det påvirker både hvordan vi bruker kirkene, og hvordan de ser ut. De store barnekullene fra 60- og 70-tallet genererte mye frivillig

barne- og ungdomsarbeid på 80- og 90-tallet som også fylte kirkene med mye aktivitet.

I dag er barnekullene mindre og folks fritidsvaner i endring, noe som også har påvirket oppslutningen om organisert barne- og ungdomsarbeid. Samtidig ser vi en større oppmerksomhet om kirkebygget og kirkerommets annerledeshet i vår tid. Vi har forventninger om åpne kirker, lystenning og bruk av kirkerommet til stillhet eller estetiske uttrykk på den ene siden, og utvikling av en mer variert gudstjeneste og aktivitetstilbud med babysang, drop-in dåp, hverdagsgudstjenester med måltidsfellesskap, eller middagstilbud og korøvelse på den andre siden.

Hamar menighet har to kirker i soknet, Hamar domkirke og Storhamar kirke. De to kirkene har veldig ulik arkitektur og profil – og kan fylle ulike roller for folket i soknet. Her finnes store utviklingsmuligheter for det kirkelige arbeidet, ikke minst takket være kirkehusene.

Kirken er alltid kirke på et sted. Storhamar kirke er både en arbeidskirke og en bydelskirke i Hamar sokn, for menneskene som bor her. Men kirken er også en del av den verdensvide kirke. For når kirkeklokkene ringer inn til gudstjeneste i Storhamar er det ikke bare en påminnelse om samling akkurat der og da. For i den samme stund samles også hele den kosmiske kirke i det samme rommet. Dette minner Storhamar kirkes flotte altertavle oss om, med tittelen «Kristus er verdens lys!».

Kirken er både lokal og universell. Det binder himmel og jord sammen på en helt særlig måte – og gjør alle gudstjenester som skjer til en virkelig hellig time. Et kirkejubileum er dermed ingen liten begivenhet!

Som Hamar biskop vil jeg takke for de 50 årene til Storhamar kirke! Nå venter nye år og en ny tid. Kirkebygget på Hamar vest, med alle sine rom og muligheter, er godt rustet til å ta imot det som kommer!

Gratulerer så mye med jubileet!

Ole Kristian Bonden
Hamar biskop

Foto: Lars Martin Bøe

Innledning

Biskop Georg Hille vigslet Storhamar kirke 5. oktober 1975. Dermed fikk Hamar menighet nye muligheter til å være kirke: flere rom til variert bruk og ikke minst en annen stil enn den klassiske domkirken.

Nettopp stilen krevde tilvenning for mange: Var den «kirke nok» til å gifte seg der? Var den «kirke nok» til å ha gravferden der? Ble konfirmasjonen høytidelig nok i et litt uvanlig kirkerom?

Gjennom to snaue mannsaldrer har de mange rom og den brede bruken bidratt til å gjøre Storhamar kirke til «nok kirke». Vi har opplevd at det uvanlige bygget og det intime kirkerommet nettopp lar jord og himmel møtes. Menneskelig liv og aktivitet i rammen av praktiserende Kristustro. «Kaffedralen» er også katedral!

Det er i takknemlighet og stolthet over hva Storhamar kirke har betydd for mange, at vi nå markerer de første femti årene. Ikke en imponerende alder for et kirkebygg – men en viktig måte å være kirke på i årene som kommer! Dette er det verdt å feire! 50 årsjubileet markeres med arrangement og gudstjenester for små og store, - både før og etter jubileumsuken som er uke 40, 29. september – 5. oktober. Velkommen til feiring av Storhamar kirke 50 år!

Jubileumskomiteen:

*Leif Jørn Hvidsten (leder), Per Erik Stave Engdal,
Marianne Dahl Dimitrova, Geir Bjørnar Smebye,
Mona Rønning Bergerud, Iver Mosvold og Ida Kristin Lie.*

Storhamar – kirka for oss

Helge

– Vi i Metodistkirken brukte gamle Solly, men også Storhamar kirke ved større arrangement. Derfor føler jeg meg litt som hjemme her, og blir alltid tatt godt imot. Og så er det jo hyggelig med en kaffeprat etter gudstjenesten.

Åsmund og Vilma

– Det er koselig å være med på Myldre-mandag. Fin familieaktivitet som gir oss kvalitetstid sammen. Siden det gjerne er de samme som kommer igjen, blir det også et godt fellesskap.

Emilie og Tamina

– Vi hører til på Hamar vest, og vil selvfølgelig konfirmeres her. Kirkerommet er stort, lyst og fint. Det er mange ulike rom, og fordi vi konfirmentene kan treffes her, gir det oss et ekstra fellesskap.

Randi og Raj Peter

– Jeg er oppvokst med aktiviteter i denne kirken (Randi), og da vi bosatte oss på Hamar vest, fikk vi en praktisk tilhørighet hit. Her treffer vi kjente, og har fått fellesskap gjennom mange år. Arbeidskirke er fint, og vi giftet oss her. Det var feiring i menighetssalen etter tillatelse fra menighetsrådet, fordi den gang skulle det ikke lukke mat i kirken!

Full fart i 50 år med mange aktiviteter

De fleste av menighetens aktiviteter utenom gudstjenester, har gjennom 50 år vært lokalisert til Storhamarkirken. Den har samtidig hatt plass til foreninger, organisasjoner og aktiviteter med behov for et sted å være. Slik har Storhamar kirke vært som en møteplass i bydelen, men i kirkelig sammenheng har den alltid vært en kirke for hele byen. Aktivitetene gjennom 50 år er mange, og noen sikkert også glemt.

Innhold

Barnas kirke	15	Kirkens SOS.....	47
Babysang	15	Menighetssalen møtelokale	47
Trilletreff	17	Gudstjenesteliv	49
Småbarnssang.....	17	Fra kirkebenken	49
Myldremandag.....	18	Det hellige rommet.....	50
Søndagsskolen	19	Gudstjenester	52
Levende Lys	22	Dialog og kritisk refleksjon	52
Kirkerottene	25	Bibelgrupper og bønnegrupper	52
Tidsbroen	25	Bryllup og begravelser.....	52
Livingroom	25	Gudstjeneste for små og store	53
Skole kirke – samarbeid	26	Kirkemusikken	55
Ungdommens kirke	27	Slik var det den gang.....	55
Ungdomsklubben.....	27	Et annerledes kirkerom	
Konfirmantsamlinger.....	28	– også musikalsk?	55
5. Hamar KFUK-KFUM Speidergruppe..	29	Instrumenter og organister	56
Praising	30	Kirken som arbeidsplass.....	59
Misjonerende kirke	31	Ansatte og tillitsvalgte.....	59
Torsdagsklubben	31	Kirkekontor	62
Misjonsprosjektene.....	32	Ny kirke i Hamar?	65
Misjonærer fra Hamar menighet	32	Solly	65
Misjonsforeningenes historie	33	Kirkeringene.....	66
Hamar misjonsforening	33	Fra idé til innvielse av ny kirke.....	69
Menighetens julemesse.....	35	Byutvidelser og behov for fler kirkerom .	69
Ulabrand		Hvor skal kirken bygges?.....	69
– Sjømannskirken ved Innlandshavet	36	Vedtak og finansiering	70
Misjonsfestival	37	Mange bidrag til finansiering og utstyr ...	70
Misjon i dag	38	Kirken med mange rom	71
Møteplassen, en diakonal kirke.....	39	Inventar og utstyr	72
Storhamar diakonat	39	Kirkeinnvielse søndag 5. oktober 1975 .	72
Hyggetreff	40	Ansatte	74
Trim og vaffel.....	41	Endringer av kirkebygget i senere år	74
Musikkafé	42	Altertavlen og messehaglene	
Sorggrupper	43	i Storhamar kirke.....	75
Strikkefé	43	Tove Tandberg Krafft	76
Pinnekjøtt	44	Vi lo mye, husker jeg.....	79
Storhamar blandede kor	44	Et kjent fjes i Hamar	87
Temakvelder	44	Om barnekoret Levende Lys	97
Hamar kirkeakademi.....	45	Historien, høydepunktene og tallene	97
Allsang	45		
Yoga	45		
Christmas Carols	46		
«Sjømannskirken i Hamar»	46		
Kirkeasyl	47		

Barnas kirke

Babysang

Babysangens historie

Frelsesarmeen var først ute med konseptet babysang i kristen sammenheng i Norge, allerede i 1995. Da hadde den livssyns-nøytrale organisasjonen Musikk fra livets begynnelse holdt på noen år med mål om å ivareta og utvikle små barns musikalitet. IKO (Institutt for kristen oppseding, senere IKO - Institutt for kirke og oppvekst) kom etter hvert på banen, og utviklet kurs og materiell for babysang som et av tros-opplæringstiltakene i Den norske kirke.

Etter et par kurs på IKO og besøk i flere menigheter som drev babysang, startet Eli Kristine Smebye opp med babysang i Storhamar kirke januar 2009. Hun hadde da en liten stillingsprosent som trosopplærer i Hamar menighet. Bakgrunn som førskolelærer, småskolelærer og til da 30 år som frivillig korleder i Levende Lys kom godt med, selv om babysang er et «helt eget univers» innen trosopplæring.

Tiltaket ble populært, hadde god oppslutning og nådde bredt ut. På samlingene kom det mellom 5 og 25 barn med en eller to voksne. De fleste ble med et halvt års tid. I løpet av det første året, var rundt 60 barn registrert som babysangere. Hver onsdag formiddag ble kirkerommet fylt av lyder, farger, bevegelse, rytmer, bleier, dans, rim, regler, klapp, sanger, salmer, latter, såpebobler, gynging, grøt, gurgling, gråt, gulp og glede!

Målet var å gi en opplevelse av tilhørighet i en kirke med lav terskel, brede dører og stor takhøyde – og et glimt av himmel over alt det et liv med baby innebærer. Babysang gir dessuten gode øyeblikks-opplevelser, bidrar til å styrke kontakten mellom barnet og den voksne og gir inspirasjon til å bruke sanger, rim og rytme i hjemmet. Alle samlingene ble

Tegnet av Gerd Krohn-Hansen til Storhamar kirke

avsluttet med å lytte til og synge velsignelsen. Babysangen deltok på noen arrangementer med Levende Lys, og fikk invitasjon til alle familiegudstjenester.

Den praktiske tilretteleggingen fra kirketjener Marianne Dahl Sørensen Dimitrova laget gode rammer omkring tiltaket, og bl.a. Ingegjerd Svae, Bodil Johnson og Stine Lysbakken Olastuen var gode bidragsytere. Et par sesonger var det også samarbeid med Home Start Familiekontakten.

Eli Kristine Smebye drev arbeidet i vel fem år, før Guro Ø. Lundby overtok ledelsen av babysang i Storhamar kirke og tiltaket ble innlemmet i menighetens trosopplæringsplan. I forbindelse med innføring av trosopplæringsreformen, ble tilbudet til babyer med foresatte gitt i så å si alle norske menigheter. Så også i Hamar.

Det har vært svært mange deltakere med på dette gjennom de årene som har gått. Før pandemien var det tilbud om to

grupper hver onsdag; en for de minste babyene og en for de litt eldre. I den sistnevnte gruppen var det gjerne fedrene som fulgte da det var kommet til deres permisjonstid. Det er ikke rent få hockeyspillere fra Storhamar som har deltatt på kirkens babysang sammen med sine håpefulle.

De siste årene har dette vært en av menighetens mest besøkte tiltak for barn. Babysangen har også flyttet ut av Storhamar kirke til Strandgateparken i ferietiden og besøkt institusjoner i byen.

Babysang i Storhamar kirke

Babysangen samler babyer sammen med sine foreldre eller en annen omsorgsperson til sangstund i kirken. I Storhamar kirke skjer dette i kirkerommet hver onsdag kl. 11.00 – 12.00.

Tiltaket skal inspirere til bruk av sang og musikk sammen med barnet i hverdagen ved å gi gode sanger, leker, rim og regler med på veien. Lystenning og en enkel avslutning er med på å formidle et positivt gudsbilde og at det er en bro mellom himmel og hverdag. Babysangen skal også være en hyggelig og sosial møteplass hvor småbarnsforeldre kan dele erfaringer og knytte kontakter.

Trilletreff

For flere år siden møttes foresatte med småbarn annenhver onsdag i menighetssalen til lek, opplesning for barna og matpakke. Et trivelig tilbud for hjemmевærende med barn som ikke var i barnehage.

Småbarnssang

Småbarnssangens historie

I februar 2005 sendte Hamar menighetsråd ut følgende informasjon:

«Samling med sang og lek for de som ikke har nådd Levende Lys-alder: I samarbeid med Eli og Geir Bjørnar Smebye har vi kommet frem til at korsøsken – og andre barn – også kan ha nytte av et tilbud på mandag ettermiddag. Derfor ønsker vi å starte opp med samling for de aller yngste i Menighetssalen i Storhamar kirke på mandager kl. 17.30 – 18.30. Hanne Maren Hokstad (tidligere Levende Lys-sanger, nå Praising'er) vil lede dette tiltaket, som foreløpig vil være på prøvestadiet i vinter. Oppstart er mandag 28. februar.»

Det ble etter hvert en utfordring å skaffe ledere til småbarnssangen, men da trosopplæringsplanen for menigheten ble vedtatt i 2016, ble småbarnssangen et viktig tiltak. Den gangen var det viktig å skille mellom kontinuerlige tiltak som gjennomføres hver uke og punkttiltak som har som mål og favne den store bredden. Småbarnssangen har hele tiden vært å finne i begge kategorier.

Myldremandag

Småbarnssang på Myldremandag

Mandags ettermiddager møtes 1-5 åringer, småbarnsforeldre og besteforeldre til småbarnssang i Storhamar. Aktiviteten har som intensjon at barna på sitt nivå skal bli kjent med seg

Frida, menighetspedagog:

– Som kirke vil vi forsøke å formidle et positivt Gudsbilde, og bidra til å skape en bro mellom himmel og hverdag. Det er plass til flere som har lyst på litt humørfylt fellesskap og en vaffel på mandag ettermiddag!

selv og musikken, gi trygghet til å praktisere tro og bygge tilhørighet til kirkerommet og kirkebygget.

Gjennom lek, sang rytmeleker, bevegelser og dans bygges gode relasjoner mellom barn

og voksne. Samtidig skal samlingene gi inspirasjon til å bruke sang og musikk sammen med barnet i hverdagen ved å gi gode sanger, rim og regler med på veien.

Småbarnssang er, sammen med myldrekafeén en hyggelig og sosial møteplass hvor småbarnsfamilier kan knytte kontakter og dele erfaringer. Kirketjener steker vafler til kveldsmaten som serveres etter sangen.

Søndagsskolen

Søndagsskolens historie

Søndagsskole er et av de eldste og mest utbredte tilbudene for barn innenfor trosopplæring. Mange generasjoner barn har deltatt og fått med seg viktig ballast og fundament for livet videre. Ikke rent få referanser går tilbake på opplevelser og relasjoner til søndagsskolen. Søndagsskolen har vært og er en viktig del av aktivitetene i vår kirke.

Den første søndagsskolen i Norge ble startet i 1730-årene i Ås, Follo. Søndagsskolen driver trosopplæring gjennom formidling av bibelfortellinger, drevet av kirker eller kristne forsamlinger. Fortellingene står fremdeles sentralt selv om materiell og sangtekster er endret opp gjennom årene. Målgruppen etter årtusenskiftet er 3–14 år, oftest med samlinger i forbindelse med gudstjenester.

Historien om Søndagsskolen på Hamar er lang og fargerik. Før 1975 holdt den på Hamar vest til i bedehuset Solly. Familien Friestad kom til Hamar i 1943, og Else (g. Nybakken)

begynte som 6-7-åring på søndagsskolen. Dette var før flanellografens tid, men det var sang og lederen hadde kort med en tekst, som ble søndagens fortelling for barna. Else minnes en glassmester i Vangsveien som viste fine Jesusbilder, og det var glansbilder. Søndagsskoleblad var det også under krigen, og de ble delt ut til barna. Else husker at Ingeborg Sørum var leder for søndagsskolen på den tiden. Et hyggelig minne er også søndagsskolens juletefest, der det ble servert kakao og kaker. Senere, da Else var konfirmert, ble hun selv med og hjalp til på søndagsskolen.

Fra 1975 hadde Hamar Indremisjon, nå Hamar Normisjon ansvaret for søndagsskolene både i Storhamar kirke, på Misjonshuset og på Rollsløkken skole. Svært mange barn var innskrevet i søndagsskolen, som ble drevet blant annet ved hjelp av frivillige lærerskole-studenter. Høsten 1978 ønsket Hamar Indremisjon å overlate ansvaret for Søndagskolen til Hamar menighet.

Søndagsskolen i Storhamar kirke

Søndagsskolen i Storhamar har i alle år blitt drevet av frivillige: Foresatte, lærerskolestudenter eller andre engasjerte voksne. Oppmøtet av barn har selvsagt variert gjennom årene, men størst antall barn var det antagelig fra begynnelsen av

Stolte gutter med 4-årsbok

1980-tallet og litt utover 1990-tallet. Barna var fordelt i to aldersgrupper. I de nye blokkene på Hamar vest ble det lagt lapper i postkassene med informasjon om søndagsskolen. Søndagen etter gikk en av lederne med plakaten «Bli med på

Kristin Mosvold:

Flanellografen har vært et viktig hjelpemiddel der barna fikk et bilde av fortellingen, og etterpå kunne gjenfortelle den ved selv å flytte på figurene. Ulike kristne barnesanger ble sunget. Kims lek var populært for de minste mens de større barna hadde formingsaktiviteter. Barna fikk også være med å sette opp julekrybba og påskepynte i vinduene under trappa til galleriet.

Det var ikke alltid like greit å tilfredsstille tilhørerne. Da de gikk inn til søndagsskolerommet siste søndag før jul, var det en som sa at «I dag vil jeg høre noe nytt!» Han visste vel hva som ville bli temaet denne 4. søndag i advent.

Det var fint å drive søndagsskole, - godt å se ungene strømme til kirken med familiene sine og å gå med den lange halen av barn til søndagsskolerommet. Det virket som de trivdes, de ble kjent med hverandre og følte nok et fellesskap med andre kristne barnefamilier.

søndagsskolen» og et langt tau rundt i området. Barna kom ut, tok tak i tauet, og til slutt kunne det være opptil 25 barn som toget inn til søndagsskole.

Sang, bibelfortellinger og aktiviteter, oppmøtekort med stjerner og materiell fra Søndagsskoleforbundet har bidratt til gode samlinger for mange barn på kirkebesøk gjennom mange år. Aktiviteten i søndagsskolerommet har også gitt småbarnsfamilier mulighet for å delta i søndagens gudstjenester, samt et møte med andre familier til etterfølgende kirkekaffe.

I Storhamar kirke har det vært slik at barna deltar i begynnelsen av gudstjenesten før de fortsetter på søndagsskolen. Så kommer de tilbake til nattverd-fellesskapet og avslutningen av gudstjenesten.

Fra 1990-tallet er det stort sett foresatte som har drevet søndagsskolen i Storhamar.

Søndagsskolen i ny tid

Tidene endrer seg, og det har også søndagsskolearbeidet her gjort. Mange barnefamilier søker til kirken på myldre-

mandager, som dekker noe av behovet for søndagsskolen. Det vil likevel være behov for søndagsskole, både som arena for opplæring i den kristne tro, og som et fellesskap tilrettelagt for barn under den ordinære søndagsgudstjenesten. Barn skal ha sin rettmessige plass i gudstjenesten, men utfordringen er ledere som forplikter seg til å ta ansvar over tid.

Ny plan for kirkelig undervisning og læring legger opp til tettere samarbeid mellom kirkens og frivillige aktørers tilbud. Dette vil styrke Søndagsskolens rolle som egen organisasjon og aktivitet med hensyn til kirkens eget trosopplæringsarbeid.

Levende Lys

35 år med barnekor i Storhamar kirke

Med åtte unge sangere startet Eli Kristine og Geir Bjørnar Smebye «Hamar menighets barnegospelkor» 15. januar 1979. Flere sangglade barn strømmet til, og i løpet av de 35 årene koret var i drift, hadde 1.246 barn vært innom korbenkene i Storhamar kirke.

Koret var et gratis sangtilbud for barn 5-13 år og skiftet navn til «Levende Lys» i 1999. Dette er et av de lengst kontinuerlige tiltak for barn i Storhamar kirkes historie. Barna var, etter noen år, delt i to aldersgrupper, og flyttet også fra menighetssalen til kirkerommet. Det ga bedre øvingsforhold for koret.

Koret var ikke bare et sangtilbud. Både gjennom sangtekstene og det som ble formidlet fra lederne, er det ingen tvil om at Levende Lys var vellykket

Tegnet av Gerd Krohn-Hansen til Storhamar kirke

også som trosopplæringstiltak.

Koret gjorde seg bemerket med opptredener under både gudstjenester og større arrangementer, CD-innspillinger og TV-program. Øvelsene var hver mandag, og etter 35 år ble det til sammen 1.214 øvelser, og 553 opptredener med 1.246 korbarn. I 2020 fikk koret gullplate for CD-en "Hosianna! Påskesanger for små og store".

Under bispedømmejubileet i 2003 tildelte biskop Rosemarie Köhn Levende Lys «Syng med det nebbet du har»-prisen. Prisen er ikke blitt delt ut flere ganger, og noen vil tenke at den hadde noe med stemmenes kvalitet å gjøre. Men slik var det ikke, for i dette koret fikk alle barn være med, og komme med seg selv - akkurat slik de var. Hva lederne fikk ut av et så stort og variert barnekor, både hva stemmer og interesse angår, er imponerende!

Hvor mange tenner som var mistet siden forrige øvelse, ble fort en gjenganger. En korøvelse for barn kan bli ganske

variert, men dirigent Eli beholdt roen, og uansett hva som kom, følte alle seg sett.

Voksne som fulgte barna til øvelsen overvar det hele i samme kirkerom, eller samlet seg til en prat i menighetssalen med kaffe og kirketjenerens vafler. Dette skapte også felleskap mellom voksne, som knyttet nye vennskap.

Eli og Geir Bjørnar ble tildelt Hamar kommunes kulturpris for sin innsats i 1998, og ble Mesterborgere av Hamar by under Middelalderfestivalen på Domkirkeodden i 2005.

Siste samling i Levende Lys ble «Vi synger mot påske» i Storhamar kirke mandag 7. april 2014.

Les den spennende historien om Levende Lys lengre ut i jubileumsskriftet.

Utsagn fra tidligere sangere

– Eli, jeg synker i bena! (Under tv-opptak i NRK-studio, Oslo)

– Hvorfor henger det en mann på et kryss på veggen?

(Storhamar kirke, nytt kormedlem)

Ingrid, tidligere kormedlem

– Jeg hørte om koret i barnehagen, og var fast bestemt på at der skulle jeg være med! Levende Lys er den aktiviteten fra oppveksten som har betydd mest for meg. Det ble 8 innholdsrike år, der vi fikk være med på CD-innspillinger, konserter, TV-opptak og knyttet vennskap som fortsatt varer.

Vi skal møtes på gamlehemmet og synge sangene, – for dem glemmer vi aldri. Takk til Eli og Geir for det vi fikk med oss videre i livet, og som ga oss en naturlig tilhørighet til kirka.

Eli og Geir:

– Vårt håp er at koret har gitt sangglede, at sangene bæres med videre, at de vil være matpakker som gir næring til tro og gode livsverdier på veien gjennom livet. Vårt ønske er at arbeid med barn og sang fortsatt vil være en naturlig del av menighetens liv og puls - at familiene får komme til kirken med hele seg. Jesus ville det, for han lot barna få danse og synge og le i helligdommen.

Kirkerottene

Dette var et tiltak for barn i 5.–7. klasse, og som etter hvert følte seg for store for søndagsskolen. Det var samlinger på fredagskvelder med spill, aktiviteter og en avsluttende samling i kirkerommet. Kateketen var leder sammen med foreldre, der ansvaret gikk på omgang. 10–12 barn deltok hver gang i en tiårsperiode fra slutten av 1990-tallet.

Hanna

– Vi løp rundt i kirka,
og det fikk vi lov til!

Kirkerottene må ikke forveksles med teateroppsetningen med samme navn, og som spilles for barn i Storhamar kirke hvert år.

Tidsbroen

Tidlig på 2000-tallet, før trosopplæringsplanen ble innført over hele landet, var det et forprosjekt i vårt distrikt. I Hamar, Løten og Stange ble alle femteklassinger invitert til å delta i det historiebaserte teaterprosjektet Tidsbroen, med oppsetningene «Djevelens finger», «Spillet om Jorinda» og «Kristines sølvfat». I Storhamar var det månedlige samlinger med øvelser, mat og moro.

Livingroom

Dette er et tiltak for skolens mellomtrinn en dag i uka etter skoletid, der elever tilbys trosopplæring gjennom aktiviteter,

mat og tilbud om leksehjelp. Det har mye til felles med SFO som i forbindelse med skolene, er et tilbud til 1. – 4. trinn. Tiltaket har vært i gang noen år, og startet med ny periode våren 2025.

Skole kirke – samarbeid

Storhamar skole og Presterud skole sogner naturlig til Storhamar kirke. Det samme gjør barnehagene på Hamar vest. Når kirketjeneren har ordnet til «Julekrybba» under trappa i våpenhuset, har barn og skoleelever møtt til samlinger før jul. Gjennom årene har det blitt færre skoler, også i Hamar, som har ønsket skolegudstjenester før jul. Likevel er det et godt samarbeid med flere skoler som ellers i året kommer til kirken for undervisning om ulike tema, og får orientering om kirkerommets symbolikk og funksjon.

Ungdommens kirke

Ungdomsklubben

I en tiårsperiode fra slutten av 1970-tallet, var mange i ungdomsskolealder samlet på onsdagskvelder i det såkalte Bomberommet i kjelleren til Storhamarkirken. Her var det fotball- og hockeyspill, andre spill og aktiviteter. Det var «brus- og sjokoladebar» og samling med andakt.

Kristendoms lærer Riise på Lærerhøyskolen ivret for at studentene skulle engasjere seg i kirkelig arbeid på fritiden, og det resulterte i at flere av lederne var studenter. Etter hvert som deltagerne ble eldre, gikk også de over til å være med som ledere. Flere forsvant etter hvert til tensingkoeret Praising på Ynglingen, og Ungdomsklubben ble nedlagt.

Lokalet var som navnet tilsier, bygget som bomberom, men brukes fortsatt som lokale for barnas aktiviteter. Møbler

og utstyr har endret seg opp gjennom årene, men den ene veggen som på klubbkvelder ble dekorert av den senere kjente sangeren Silje Nergaard, er som den var.

Konfirmantsamlinger

Konfirmantundervisningen har gjennom mange år hatt Storhamar kirke som knutepunkt. Kirkens planløsning som arbeidskirke gir gode muligheter for allsidig og variert bruk. Konfirmantene samles etter skoletid til et måltid mat, gruppesamlinger og felles start og slutt i kirkerommet. Både prester, kateket, organist og diakon deltar på samlingene sammen med frivillige.

Storhamar kirke oppleves å ha en lav terskel både bokstavelig og i overført betydning, og de fleste konfirmantene får et godt eierforhold til Storhamar kirke. Flere av dem kommer gjerne innom etter endt konfirmanntid for å slå av en prat.

Alle konfirmantene deltar som ministranter i søndagsgudstjenesten, og en del av opplegget er leiropphold på Camp Sjusjøen. Samtidig gis det tilbud om Bo hjemme-leir i Storhamar kirke for de som ønsker dette.

Under Fasteaksjonen, som er Kirkens Nødhjelps

konfirmantaksjon til ulike innsamlingsformål, er Storhamar kirke base. Konfirmantene sendes ut med bøsser, og samles igjen i menighetssalen. I dette tiltaket er også foresatte viktige medspillere.

Konfirmasjonstiden avsluttes med flotte konfirmanter til gudstjenester

Ministrantene er klare for prosesjonen inn til gudstjenesten. De bærer korset, samler inn ofring, og deltar i lystenning.

på lørdag og søndag i begynnelsen av mai, både i Storhamar kirke og i Domkirken.

Etter konfirmasjonstiden blir flere av konfirmantene med i kirkens ungdomsarbeid, blant annet i tensingkoret Praising eller i ledertrening som ungdomsledere for tiltak innenfor trosopplæringen.

Tidligere kapellan Svanaug Lindman og kateket Iver Mosvold forteller mer om konfirmentarbeidet i intervjuene lengre ut i jubileumskriftet.

5. Hamar KFUK-KFUM Speidergruppe

Det har vært speiderarbeid på Hamar i mange, mange år, tidligere med flere grupper både for jenter i Hamar KFUK-speidere og for gutter i Hamar KFUM-speidere. Meiser og ulvunger var de yngste og roverne de eldste speiderne.

Nå er jenter og gutter i felles gruppe med en speiderenhet for 2.- 3. klasse, 4.- 5. klasse, 6.- 10. klasse og et roverlag for de som er eldre enn 16 år. Møtene er på Ynglingen, men speidergruppa deltar i leirer og speiderarrangement ellers i landet.

5. Hamar har vunnet, og ellers gjort det bra i flere konkurranser både på krets- og landsplan. Speiderne er viktig innslag ved åpning av dagen på Stortorget 17. mai.

KFUK-KFUM Hamar har aktiviteter for barn og unge på Ynglingen like ved Domkirken. Hamar menighet samarbeider godt med KFUK-KFUM, og har ikke hatt som mål å etablere lignende tiltak i Storhamar kirke for denne målgruppen.

Praising

Hamar og omegns tensingkor ble stiftet i 1969 som en del av KFUK-KFUM Norge. Ca. 25 medlemmer (jenter og gutter) fordelt på kor, band og teknikere (lyd, lys og bilde). Gjennom Praising, programskaping, miljø- og styrearbeid får ungdommene utfolde seg kreativt og prøve ut ulike sider av seg selv. Dette skjer i et trygt og inkluderende miljø, med ungt ansvar og voksent nærvær.

Praising øver på Ynglingen hver mandag kveld, men medlemmene kan også samles før øvelsen for å gjøre lekser, spise middag sammen eller bare kose seg. Kvelden avsluttes med 5 minutters andakt. I løpet av året holder koret konserter, synger i gudstjenester eller arrangerer Ung Messe, også i Storhamar kirke.

Miriam

– Vi liker å synge, og i Praising synger vi for å ha det gøy og være sammen. Samtidig er koret et sted du kan være deg selv.

Misjonerende kirke

Torsdagsklubben

Fra 1975 hadde Santalmisjonen i noen år misjonsklubb for barn i Storhamar kirke. Gjennom årene 1991–1997 drev menigheten Torsdagsklubben, der barna møttes annenhver torsdag.

Marit Johnsen, Ragnhild Lie og Lars Lien var ledere, og mange barn hørte fortellinger fra andre land, deltok i sang og ulike aktiviteter. Barna hadde dramatiseringer på gudstjenester og på julemesser i Misjonshuset.

Velkommen til barnas misjonsklubb

*«Vindu mot Østen, vindu mot vesten,
- kom for å høre resten!»*

Marit og Ragnhild

– Vi ønsket å bringe betydningen av misjon og bistand til barna, og det var alltid en glede å oppleve at det vi fortalte engasjerte dem.

Mor

– Sønnen vår likte seg godt på Torsdagsklubben, og jeg tror at det som ble fortalt fra andre land, vekket hans interesse for internasjonale spørsmål senere i livet.

*Torsdagsklubbens
deltagelse under
misjonsgudstjenesten
i Storhamar kirke
14. april 1996.*

Misjonsprosjektene

Den norske kirke samarbeider med Det norske misjonsselskap (NMS), og inngår avtaler om delfinansiering av prosjekt i land der NMS driver sitt misjons- og bistandsarbeid.

Fordi misjonsoppdraget er gitt alle kristne, har misjon i alle år blitt definert som en menighetsoppgave, og menighetsrådene oppfordret til å inngå misjonsavtaler med NMS, Samarbeid Menighet og Misjon (SMM).

Engasjementet skal synliggjøres gjennom misjonssøndager, inkluderes i kirkebønn og informasjon gjennom menighetsblad og ellers. Samarbeidet ble konkretisert gjennom ordningen tidlig på 2000-tallet. Menighetsrådet forplikter seg på et fast årlig beløp, og penger kommer inn gjennom ofringer, gaver og innsamling ved aktiviteter.

Fra midten av 1980-tallet har Hamar menighet hatt misjonsprosjekt i Thailand med tilbud for barn og unge i Bangkoks slumområder. Dette ble endret høsten 2023 til et prosjekt om kirkebygging i Estland.

Misjonærer fra Hamar menighet

Fra 1976 har 4 misjonærer blitt innviet i tjenesten fra Hamar:

*Marit Johnsen
(Hong Kong)*

*Else Karlberg
(Kamerun)*

*Hilde Margrethe
Voll (Madagaskar)*

*Arve Hansen Haug-
land (Thailand)*

Misjonsforeningenes historie

Den første misjonsforeningen for Det norske Misjonsselskap (NMS) ble stiftet på Hamar i 1864. På det meste var det 9 misjonsforeninger for NMS i Hamar. Felles for både kirkeringer og misjonsforeninger, var at stort sett kvinner møttes, enten på formiddag eller kveld. Møtene gikk på omgang i hjemmene med sang, andakt, bevertning og kollekt. Medlemmene

drev med håndarbeid og bidro med annet som ble solgt på julemesser og arrangement. Dette var en god inntektskilde både til kirkens og det verdensvide arbeid. Men også i misjonsforeningene

ble det færre medlemmer og foreningene ble nedlagt. Bare Hamar eldre misjonsforening/Hamar misjonsring var igjen.

Det var Hamar bispedømmes første biskop, Halvor Folkestad som tok initiativet til stiftelsen av misjonsforeningene. Bare to år etter at Hamar bispedømme var gjenopprettet i 1864, var 300 misjonsforeninger i gang i bispedømmet.

I 2014 ble 150 års jubileet markert med storstilt feiring i Storhamar kirke. Bursdagsfest med festgudstjeneste, kulturfest, Thailandutstilling som fortalte om land, folk, religioner og levested i Thailand, samt Misjonsselskapets arbeid blant barn og unge som lever i slummen i Bangkok.

Hamar misjonsforening

Foreningen het tidligere Hamar eldre misjonsforening/Hamar misjonsring. Foreningen følger aktivitetene i egen menighet, spesielt arbeid blant barn og ungdom. Medlem-

mene har bidratt i områdestevner, misjonsgudstjenester, adventsmøter, Hellige-tre-kongers fester, jubileumsfester, åpne temamøter, gruppereiser og jule/misjonsmesser. Foreningen har hatt fast representant i menighetens diakoniutvalg. Medlemmene arrangerte «O jul med din glede», menighetens julemesse i Storhamar kirke (2013 – 2017) og opprettet NMS Gjenbruksbutikk i Brumunddal (2017).

Misjonssforeningen støtter arbeidet i Estland sammen med annet bistandsarbeid i Misjonsselskapets regi. Frem til 1940 var fire av fem medlemmer i den evangelisk-lutherske kirken i Estland, men etter 50 år med kommunisme ble landet regnet som et av de minst religiøse i Europa.

Hamar misjonssforening møtes en gang i måneden på Solly, til sang, andakt, samtale, samt informasjon om menighetens engasjement og Misjonsselskapets arbeid. Det er servering, og det gis gave til det verdensvide arbeid. Strikketøy kan gjerne medtas.

Misjonssforeningen kan være et tilbud til deg som ikke er med i bibelgruppe, men ønsker samtale og refleksjon rundt bibeltekster, informasjon om misjon og bistandsarbeid eller bare et trivelig møte i hverdagen. Her er alle velkomne, det er verken påmelding eller krav til oppmøte hver gang.

Menighetens julemesse

O jul med din glede

Menighetens julemesse ble arrangert i Storhamar kirke hvert år en helg i desember 2013–2017, etter initiativ fra medlemmer i Hamar misjonsring (nå misjonsforening). Intensjonen ved oppstarten i 2013 var todelt:

- Samle inn midler som kan gjøre en forskjell for barn og unge i Bangkoks slumområder, og bidra økonomisk i de etter hvert tre andre misjonsprosjektene menigheten hadde avtale om.

- Etablere «en dag»

hvert år hvor de ulike menighetsaktivitetene både kan «se hverandre» og fokusere på mangfold, misjon og bistand.

Forut for messen var det arbeidsmøter på Solly der mange damer deltok med håndarbeid for salg og utlodning. Det var over 30 som bakte kaker for salg, og det var basarbord med mange premier gitt av enkeltpersoner eller forretninger. Utendørs aktiviteter skapte god stemning både blant små og store med speiderne, juleverksted for barna og åresalg i flere omganger. Det var utstilling av

ting fra bl.a. Thailand, underholdning og kafé. Julemessene ble åpnet med et lite program i kirkerommet, og diakonen ledet trekningen under spenning og jubel, etter hvert også med «digitalt hjelpemiddel».

Julemessene var svært vellykket, de engasjerte mange og etter

Marit

– I 2016 sto jeg i «loppebua» (mange leverte lopper for salg på julemessa), og fant ut at det var jo riktig morsomt å være butikk-dame! Samtidig syntes vi nok at det ble vel mye arbeid med «O jul med din glede». Ideen om å drive gjenbruksbutikk våknet, men som mannen min sa; Nå blir det julemesse hver dag hele året...

de fem arrangerte messene, kom det inn rundt kr. 250.000 til prosjektene i Thailand.

Dette bidro til gjenbruksbutikk nr. 51 i regi av Det norske misjonsselskap, et samarbeid mellom menighetene i Stange, Hamar og Ringsaker med mottoet MMM – Miljø, Misjon, Møteplass og med flere frivillige fra Hamar menighet. Omsetninger god og bidrar til NMS sitt verdensvide arbeid.

Ulabrand – Sjømannskirken ved Innlandshavet

Sjømannskirkeforeningen Ulabrand har ikkje noka lang historie i Storhamar kirke, men foreningen er eldre enn 50-årsjubilanten. Ulabrand blei stifta 19. mars 1946 for å støtta Sjømannsmisjonen som det heitte den tida. I invitasjonen sto fylgjande: «I anledning opprettelse av sjømannsmisjon for yrkeskvinner o.l. avholdes konstituerende møte hos Ingrid Granerud, Sagatun.» Inspirasjonen til å starta foreningen fekk ho etter kontakt med sjømannskyrkja i Antwerpen.

Mange har undra seg over namnet Ulabrand. Namnet skriv seg frå den djerve og uredde losen frå Ula. Han heitte Anders Jacob Johanssøn (1815–1881), og tilnamnet Ulabrand fekk han fordi han var ein «brand» til å segla og berga seglskuter trygt i hamn. Men ein mørk novemberdag i 1881 mista både han og sonen livet i ein storm med orkan i kasta.

Dei første åra blei møta i foreningen haldne privat, seinare på Ynglingen, Sparebanken Hedmark og Parkgården/Velferden. Medlems-talet auka raskt frå 16 ved starten til 60-70 ved 25-års-jubileet i 1971. I referatet frå jubileet får vi også vita at det var «duettsang ved ekteparet

Gaarden.» Det er første gong vi høyrer om Aase og Sverre Gaarden når det gjeld Ulabrand. Dei har betydd utruleg mykje for Ulabrand gjennom mange år.

Frå 15. oktober 2007 blei møta i Ulabrand flytta over til menighetssalen i Storhamar kirke. Sidan den dagen har Ulabrand hatt sine faste møte andre mandag i månaden der. Ein eigen komite har hatt ansvaret for arrangementa.

Møta i Ulabrand har samla mykje folk. I snitt har frammøte gjennom åra vore 26. Rekorden var då Theodor Abrahamsen fortalde om livet sitt 10. september 2018. Då var det ikkje mindre enn 48 som kom!

Foreningen har heile tida hatt som utgangspunkt å informera om Sjømannskirken og samla inn gåver til arbeidet. Gjennom dei ti siste åra er det samla inn nærare kr. 200.000. Kor mykje som er samla inn gjennom snart 80 års arbeid, veit vi ikkje. Men det er nok fleire hundretusen. Noko av grunnen til at så mange har funne vegen til møta i Ulabrand, ligg ikkje minst i at vi har hatt framifrå kåsørar og foredragshaldarar.

Det er alltid servering på møta, gjerne med vaflar som er Sjømannskirken sitt varemerke. «Ord for dagen» høyrer med og likeeins kollekt til Sjømannskirken. Møta er opne for alle og vi har stadig gleda av å ynskja nye velkomne. Neste år feirer vi 80-årsjubileum!

Nils Kristian Lie

Misjonsfestival

Tradisjonen har vært to misjonsgudstjenester i menigheten hvert år, men er nå fordelt på en i Storhamar og en i Vang, med etterfølgende kirkekaffe. For de yngre har menigheten i senere år arrangert misjonsfestival i Storhamar kirke. Siste mandag før høstferien har det vært misjonstivoli med aktiviteter både ute og inne, salg av mat og noen ganger også bruktmarked. Konfirmantene har hatt sponsorløp på leir, og andre av menighetens aktiviteter har bidratt. All inntekt har

gått til menighetens misjonsprosjekt.

En del år har det også vært misjonsgudstjeneste søndagen i forkant. Målet har vært både å samle inn penger til misjonsprosjektet og å gjøre misjonsarbeidet mer kjent. Alt skjer i samarbeid med Det norske misjonsselskap NMS, som Den norske kirke har samarbeidsavtale med.

Misjon i dag

Hvordan formidles misjon og arbeid for en rettferdig verden til barn og unge i dag? Behovet for bistand og arbeid for en rettferdig verden formidles i dag til de yngre barna gjennom ulike tema for de ulike aldersgruppene. Både skapelsen og hvordan en skal være overfor hverandre kommer naturlig inn.

Undervisningen i skolene skjer på et livssynsnøytralt grunnlag, men elevene skal likevel lære om de ulike religionene. Samtidig kan det ikke forventes at dette fullt ut kan erstatte kirkens trosopplæring i misjon og diakoni.

Innenfor konfirmantundervisningen er det ulike tema under overskriften «hellig liv» med aktualisering av misjon og bistand. Konfirmentene blir kjent med misjon generelt og menighetens samarbeidsland spesielt. I forbindelse med konfirmentleiren gjennomføres sponsorløp og arrangeres vaffelkafé til inntekt for misjonsprosjektet. I forkant av den årlige Fasteaksjonen som Kirkens Nødhjelp arrangerer for ulike innsamlingsformål, formidles solidaritet og bistandsarbeid gjennom film, praktiske øvelser og teori i tillegg til deltagelse på selve aksjonsdagen. Konfirmentene møter også ungdommer fra andre land som menigheten har misjonsavtale med.

Møteplassen, en diakonal kirke

Tegnet av Gerd Krohn-Hansen til Storhamar kirke

Storhamar diakonat

På privat initiativ var det et veldrevet eldretreff, senere kalt hyggetreff som det kirkelige sosiale tilbudet på Storhamar vest. Da det ble opprettet fast diakonstilling, ble dette tiltaket etter hvert del av Storhamar diakonat, som var ett av tre diakonat i Hamar: Østbyen, Sentrum og Storhamar. Hamar menighets diakonat organiserte turer, fast besøkstjeneste blant eldre, og det var også noen år tilbud om kirkeskyss for dem med behov for dette.

Diakoniens søndag ble feiret i Storhamar med gudstjeneste og kirkekaffe. Diakonatsom betegnelse brukes ikke lenger, men aktivitetene har fortsatt i noe endrede former. Diakonen har også sorgsamtaler med dem som ber om det.

Styringsgrunnlaget for menighetens diakonale arbeid er firedelt:

Nestekjærlighet

Samtalegrupper og sorgsamtaler.

Felleskapsbyggede arbeid

Musikkafe, «Trim & vaffel», allsang og yoga

Kamp for rettferdighet

Misjon, Kirkens Nødhjelp/fasteaksjonen og Musikkafé

Vern om skaperverket

Fokus på miljø og Kirkens nødhjelp i gudstjenesten

Den norske kirke i Hamar kommune er sertifisert som Miljøfyrtårn, og gjennom avtalen forpliktet på klima- og miljøtiltak. Dette betyr kildesortering, rettferdig handel og med et søkelys på klima i all virksomhet.

Hyggetreff

Dette var et månedlig arrangement på onsdag formiddag, fra 1970-tallet. Det var foredrag, fellessang, kort andakt og et måltid med snitter, kringle og kaffe. Arrangementet var gratis, men deltagerne hadde gjerne med en gave som ble loddet ut ved årsalg. Selv om treffene var på Hamar vest, var folk fra hele byen velkomne.

Kreative damer mente at de litt opp i årene ikke hadde så mye utbytte av mannekeng-oppvisninger med «idealfigurer». De arrangerte derfor sin egen oppvisning, og ifølge Hamar Arbeiderblad var Christian Dior og hans fargesprakende Paris-collage det eneste som manglet på diakonatets hyggetreff i menighetssalen 29. april 1981.

Faksimile fra lokal presse

Siden døvesaken med den tidligere Døveskolen og Døves Vel har sin historie i Hamar, ble det også etter hvert et godt samarbeid om tiltaket mellom døvemenigheten i Oslo og Hamar menighet.

Helsestasjon for eldre i Hamar holdt foredrag med tips til trening i hverdagen, og for eldre var det spesielt viktig med trening av balanse. Dette ble tatt alvorlig, og kommunen startet trimgruppe i Storhamar kirke. Aktiviteten var i samarbeid med diakon og kirketjener, og av praktiske grunner flyttet til torsdag formiddag. Slik ble Hyggetreffet erstattet av åpen kirke med trim, kaffe og vafler hver torsdag kl. 11.00, selv om enkelte hyggetreff også er arrangert senere.

Trim og vaffel

Tiltaket ble startet i 2007 som et samarbeid mellom daværende diakon og kommunen. Dette er en aktivitet for eldre med et enkelt treningsprogram fra den gang det var Helsestasjon for eldre i kommunen. I etterkant er det vaffelservering og en god prat.

Mildrid Risebrobakken, nå godt over 90 år, fikk opplæring som instruktør, og har siden fungert som det!

Trim og vaffel er et populært arrangement som stadig får nye deltagere. Rekruttering skjer i hovedsak gjennom at deltagere får med seg flere. Når Innlandet

døveforening deltar kommer Døvekirken i Oslo med tolk til arrangementet. Det er hovedsakelig for eldre mellom 75 og 100 år, med god og enkel trim, det er sosialt og bygger relasjoner, avhjelper ensomhet og gir tilknytning til kirken. Frivillige dekker bord og steker vafler.

Musikkafé

Dette tiltaket for utviklingshemmede har en lang historie i Storhamar. Det ble startet av daværende diakon Sverre Gaarden og Ragnhild Lie, og drevet sammen med Jørgen Fredheim ved Åkershagen fra begynnelsen av 1990-tallet. Musikkafeen med fellessang, vafler og en tilrettelagt gudstjeneste, fikk i 2013 diakoniprisen som en nyskapende innsats for mennesker i en sårbar livssituasjon.

Anne

– Det er fint å gjøre noe sammen med mamma, og jeg liker både å være i kirka, sangen og vaflene.

Eivind

– Det er bra med sang, men vaflene er best!

Det er et tilbud til hjemmeboende, men også ulike boligfellesskap kommer til musikkaféen sammen med ansatte. Konseptet har holdt seg ganske likt som det startet, men med noen endringer i gudstjenesten der deltagerne er blitt mer delaktig.

Det er langt flere tilbud til mennesker med nedsatt funksjonsevne i dag enn når musikk-kaféen ble startet, og rekrutteringen av yngre er ikke like enkel. Men tilbudet er viktig og enestående, der alt er tilrettelagt for funksjonsnivået deltagerne er på. Frivillige deltar som trofaste medarbeidere.

Sorggrupper

Det har vært åpent for samtaler og grupper i Storhamar kirke i alle år. Prest, diakon, pedagoger og kirketjener har med en åpen dør tatt imot formelle og uformelle samtaler med mennesker i små og store livskriser. Storhamar kirkes utforming gir rom for nettopp dette. Som kirke har vi alltid et ansvar for å ta imot folk i ulike livskriser og finne rom og tid til det.

Sorggrupper er en av de mer formelle gruppene som har vart i mange år. Ulike personer i staben har hatt ansvar eller samarbeidet om tiltaket. De siste årene har det vært et samarbeide mellom diakon i Stange og diakon i Hamar.

Strikkekafé

Et uformelt møtested ble startet opp i 2018 av diakon og kirketjener. Et hyggelig møtested, der flere fant sin plass. Det ble også forsøkt et samarbeid med Nasjonalforeningen for folkehelsen. Det ble satset på ulike strikkeprosjekt, og også strikket oransje skjerf i

Kirkens bymisjon sin ånd. Skjerfene ble levert CRUX Hamar-tiltakene, og noen ble hengt ut i gatene til de som trengte litt varme, eller de kunne tas i bruk i solidaritet. Det ble også strikket klær, tepper til premature barn på sykehuset. Dette bygde relasjoner og tilknytning til flere møteplasser i kirken. Mange kom og gikk, men det var for få til stede for at det kunne holdes i gang.

Strikkekaféen ble nedlagt i 2023, men det er anledning til å komme på myldremandag med strikketøyet.

Pinnekjøtt

Det er godt fellesskap i god mat, og tidligere sokneprest Trond Tveit Selvig innførte i sin tid bespisning av pinnekjøtt for alle frivillige og andre interesserte i menighetssalen 2. januar. Dette var populært med opp mot 100 deltagere. Ikke rart at han måtte bruke eget badekar for utvanning av kjøttet!

Storhamar blandede kor

I mange år hadde koret sine øvelser i Storhamar, og den som var innom kirken kunne gledes over flott sang som tonet ut fra kirkerommet på onsdagskveldene. Selv om øvelsene er flyttet til annet lokale i byen, holder Storhamar blandede kor fortsatt sin årlige førjulsconcert i kirken.

Temakvelder

En komite av frivillige inviterte på 1990-tallet en torsdagskveld i måneden til aktuelle tema med innleder og etterfølgende samtale. Mange både kjente og ukjente personer innledet, og deltagelsen fra menigheten var god. Tidlig på 2000-tallet ble det også arrangert kulturkvelder med ulike hovedtema. Men som andre tiltak basert på frivillig innsats, ble de nedlagt rundt 2010.

Hamar kirkeakademi

Kirkeakademiet har av og til invitert til sine åpne møter i menighetssalen i Storhamar, men ønsker samtidig å være til stede med sine arrangement i flere av Hamars bydeler.

Allsang

Et sangtilbud til alle som er glad i å synge ble startet høsten 2023. Tiltaket ledes av organisten og diakonen. Historien rundt tekst og melodi blir gjort kjent. Kirketjener er også en viktig støttespiller, og det er ulike tema hver gang. Det serveres et godt måltid, og praten går lett rundt kaffebordet.

Allsangen er et lavterskeltilbud som også gir fellesskap, tilhørighet til kirken og relasjonsbygging. Sang gir glede, samhold og er kulturbærende. Kirken har alltid vært en arena for sang, og dette bringer sangen og salmene inn i en ny tid i andre former. Mulighet for å lære nye sanger/salmer er også til stede.

Yoga

Tiltaket startet i 2015 av den nyansatte diakonen. Dette er medisinsk yoga, som er en terapeutisk yogaform med fokus på pust, avspenning, enkle fysiske øvelser og meditasjon. Det er åpent for alle og er et lavterskeltilbud uten påmelding. Mange er, og har vært interessert i aktiviteten. Det har blitt et stort fellesskap gjennom årene. Flere møtes i etterkant og ellers til sosialt samvær. Veien inn i kirken har blitt enklere,

også til andre aktiviteter. Aktiviteten pågår i kirkerommet og det er mulighet for lystenning. Samtaler med diakonen er også mulig. Det gis rom for sosialt fellesskap med en kopp te i etterkant.

Medisinsk yoga bygger på forskning. Den fysiske kroppen med stress og skjelettplager kan lindres med enkle øvelser. Pusten er både mental og fysisk, og helt avgjørende for hvordan vi har det. Meditasjon er ikke nytt i den kristne tradisjon og gir oss ro, stillhet, tilstedeværelse, og har en helende effekt. Betydningen av meditasjonen og hva vi vender det mot er individuelt. Det gis ingen føringer. Yoga er en del av det å være folkekirke i dag. Den helhetlige tilnærmingen til menneske. Diakonien møter mennesker der de er med alle sine utfordringer, gleder og sorger.

Christmas Carols

Gjennom ca. 40 år har Ian Watering arrangert allsang med engelske julesalmer i kirkerommet før jul. Alle står og synger, det samme sangheftet er benyttet i alle år og det fortelles morsomme kommentarer underveis. En gammel engelsk bibel er med, og 5-6 deltagere leser juleevangeliet på hvert sitt språk. Ellers snakkes det engelsk hele kvelden, som avsluttes med Afternoon Tea (tea and biscuit) i menighetssalen. Et populært og hyggelig møtepunkt i førjulstiden.

«Sjømannskirken i Hamar»

Under den store flommen i Mjøsa juni 1995, sørget diakonen for åpen kirke i Storhamar. Flere av hjelpearbeiderne satte pris på et sted å få seg en kaffekopp, hyggelig prat eller bare litt varme i god Sjømannskirkeånd. I senere år har de ansatte i Storhamar invitert til en form for åpen kirke, der en plakat ved veien forbi kirken ønsker velkommen inn – om så bare for en kaffeprat.

Kirkeasyl

Storhamar har som flere andre kirker, fungert som kirkeasyl. På midten av 1990-tallet fikk først en familie og etterpå en mann, ha opphold i kirkens kjellerlokaler. Det var med god hjelp av både frivillige og ansatte.

Kirkens SOS

Kirkens SOS i Hedmark og Oppland, var lokalisert i Kongsvinger de første årene, og etter hvert flyttet til Lillehammer. Da det skulle opprettes filialer for å kunne besvare flest mulig henvendelser, ble det i desember 2006 etablert vaktrom i Storhamar kirke. Dette varte i 10 år. Det er å anta at mange innringere har blitt møtt av en lyttende og støttende samtalepartner på vaktrommet i kirken på Hamar vest. Det er fortsatt vaktrom for Kirkens SOS i Hamar, men i andre lokaler.

Menighetssalen møtelokale

Storhamar kirke har gjennom alle år vært stedet for menighetsrådets møter, utvalgsmøter, prestesamlinger, med mer. Menighetssalen er et godt møtelokale med nåtidens tekniske utstyr, og kan legges til rette både med småbord, langbord eller som kinosal. Hamar hagelag benyttet lokalet til sine åpne møter, og mange har fått gode tips om hagestell her i tidligere år. I de senere år har også Hamar historielag benyttet lokalet til sine åpne møter om Hamars historie.

Med kirkens velutstyrte kjøkken, leies menighetssalen også ut til private arrangement, som minnesamvær, dåps- og konfirmasjonsselskap eller gebursdager, og Solly som et godt egnet mindre møterom. Utleie til bydelsmøter og juletreffester viser at Storhamar kirke også kan fungere som et bydelshus på Hamar vest.

Gudstjenesteliv

Fra kirkebenken

Fra innlegg i Kirkebladet nr. 1/2025

Samtidig som Hamar kommune utviklet store, nye bomiljøer på Hamar Vest, var det en selvfølge at det måtte bygges en skole der. Det ble Prestrud skole. Men at det også ble planlagt en kirke, viste at den politiske ledelsen av kommunen var sitt ansvar bevisst. Storhamar kirke ble bygget.

Den er intet ruvende byggverk med prangende kirketårn, en legger knapt merke til den der den ligger lunt i terrenget. Ingen spir eller strålende blyglassvinduer, et klokketårn står beskjedent ved inngangen til kirken. Arkitekturopprøret ville vel i dag ha kommet med en uttalelse om det estetiske uttrykket, men det er en kirke fra 70-tallet, enkel, men funksjonell. Det rare er at en blir så overrasket når en kommer inn i kirkerommet, så mye lys! Så bred! Det er gode stoler å sitte på og vi sitter liksom mer ved siden av hverandre enn bak hverandre.

Men, hva forventes av en kirke i dag? Det er noe langt mer enn søndagsgudstjenestene, som riktig nok, etter min mening, er navet i kirkens virksomhet!

Nei, Storhamar kirke er så mye mer enn søndagsgudstjenesten, her er det babysang, allsang, trimgrupper, myldremandag, dåpsopplæring, konfirmantundervisning, musikk-kafé med gudstjeneste tilrettelagt for mennesker med funksjonsnedsettelse og det er sorggrupper for dem som bærer tunge byrder. Barnekoret Levende Lys, hadde sine øvelser der gjennom mange, mange år, og gledet hele lokalsamfunnet med sin sang.

I Storhamar kirke møter du kunnskapsrike, varme mennesker som er ansatte i kirken, og i tillegg, et titalls frivillige

som bistår med forefallende arbeid som å steke vafler, dekke bord, rydde og ta oppvasken. Å være frivillig betyr mye for begge parter.

Her er det kontorer, et moderne kjøkken, kjølerom og fullt utstyr til all slags servering og, ikke minst, lett adkomst til toaletter. Det er små og store møterom som brukes til mindre forsamlinger.

Så har kirken et bomberom, som opp gjennom åra er blitt brukt til forskjellige aktiviteter, men det er der, altså.

Det er dette som er nærkirken min, en levende kirke i et moderne samfunn.

Her er det så absolutt god plass, skulle ønske at flere kunne besøke 50-åringen i jubileumsåret og teste ut tilbudene, lytte til budskapet som har vært forkynt i Norge gjennom tusen år, finne sosial tilhørighet og ikke minst, treffe mange hyggelige mennesker.

Jøran Folstad

Det hellige rommet

Mitt første møte med kirkerommet i Storhamar kirke, var en karnevalsgudstjeneste. Jeg kom dit sammen med familien min, vi hadde nettopp flyttet tilbake til Norge. Det var liv og bevegelse, barnekoret sang. Det var gjenkjennelse, fellesskap og glede. Vi sang det som den gangen var favorittsalmen til min eldste sønn: Vær meg nær, o Gud. Ja, dette kan bli kirken vår, sa vi til hverandre. Her var det rom for å være med hele oss. Etterpå har jeg forstått at det også var et viktig møte med det hellige rommet.

Å arbeide som prest i Hamar domkirke sokn gir et stort privilegium: å få feire gudstjeneste i to svært ulike kirkerom. Hamar domkirke med sin symbolrikdom og varme høytidelighet. Storhamar kirke med det åpne, enkle og lyse rommet.

I 2012 var vi i siste fase av en omfattende, og tidvis utmatende, gudstjenestereform i Den norske kirke. Etter år med utprøving og evaluering var det tid for at menighetsrådet kunne vedta en lokal grunnordning for hovedgudstjenesten på søndager. Behovet for å finne en fast og gjenkjennelig form, førte til at vi brukte den samme ordningen i begge soknets kirker. I Storhamar holdt vi fast ved myldregudstjenestene med jevne mellomrom – gudstjenester hvor barna deltar mer aktivt, med bevegelse og vandring. Men de ordinære høymessene fulgte ganske likelydende ordning.

Vi som arbeidet med gudstjenestene, hadde en sterk opplevelse av at disse gudstjenestene allikevel var ganske ulike. Det var vanskelig å forklare – det var noe med rommet som skapte en annen opplevelse. Gudstjenesten fikk et annet uttrykk. Mer nært. Vi opplevde at noe skjedde med oss. Jeg tror jeg til og med kan lese det i mine egne prekener. De som er skrevet til dette rommet, er ikke like de som er skrevet til andre rom.

Selv om rommet er stort, åpent og lyst, har det også en intimitet ved seg. Vi ser hverandre, vi kjenner oss hjemme. Og vi opplever, kanskje litt overraskende, rommets hellighet. Det hellige er annerledes, ikke noe vi kan gripe og forklare. Vi kan bare fornemme det. I Storhamar kirke skremmer det oss ikke. Det tar imot oss og lar oss være.

«Bensinstasjon» var et humoristisk skjellsord på dette bygget da det var nytt. Det lå en på andre siden av gaten. Dette var kanskje ikke det folk flest tenkte på som kirke. Gjennom årene har den vokst seg sammen med de som har hatt den som sin lokale kirke. Det har blitt et sted for glede og tårer. Kunsten har fått tale inn i livet, ordene og de hellige handlingene har gitt næring og trøst. Det har blitt det hellige rommet. Rommet hvor vi får be: Vær meg nær, o Gud. Vær meg nær!

Per Erik Stave Engdal, sokneprest

Gudstjenester

Det feires gudstjeneste i Storhamar stort sett hver søndag kl. 11.00 med påfølgende enkel kirkekaffe. Det er ofte dåp, det er nattverd og på enkelte søndager preges gudstjenesten av kirkeårets dager. I sommersesongen er det av praktiske grunner en kortere gudstjeneste, som begynner kl. 09.30.

Dialog og kritisk refleksjon

Prest Helge Hognestad hadde en 20 % stilling i Domprostiet i årene 2005 – 2010. I tillegg til enkelte gudstjenester og kirkelige handlinger, fikk han ansvar for å arbeide med den voksende interesse for nyreligiøsitet og nyåndelighet. Det var seminarer, studiegrupper og meditasjonsstunder i Storhamar, ofte med et kritisk blikk på kirkens dogmer og lære. Slik ble han et inspirerende og utfordrende medlem av staben.

«Sinnsrogudstjeneste» og «Stillhet i kirken» ble arrangert også etter at han ble pensjonist, og det er fortsatt «Stillhet i kirken» med meditasjon annenhver fredag kveld i Storhamar.

Bibelgrupper og bønnegrupper

Menigheten har hatt og har flere grupper opprettet på privat initiativ. De fleste møtes i hjemmene, men noen har også Storhamar som sitt faste sted.

Bryllup og begravelser

Selv om kirkerommet ikke kan måle seg med de store og fine seremonirommene i eldre kirker, er det flere som har valgt å gifte seg i Storhamar.

I begynnelsen ble det ikke holdt begravelser her, men dette har endret seg. Storhamar kirke er godt egnet, også med

nærheten til Hol gravlund, både for begravelses- og bisettelsesseremonier.

Gudstjeneste for små og store

Gjennom året er noen av gudstjenestene særlig tilrettelagt for barn i ulike aldre. Disse gudstjenestene planlegges i samarbeid mellom prester, organister og ansatte i kirkelig undervisning. Her tas alle sansene i bruk, og det er mer bevegelse i rommet. Et eksempel på en slik gudstjeneste er Karnevalsgudstjenesten på fastelavnssøndag. Da er det utkledd barn og voksne, et flott pyntet kirkerom til gudstjeneste og kirkekaffe med boller, syltetøy og krem!

Kirkemusikken

Slik var det den gang...

Roger Andreassen, fra Moelv ble som 17-åring på Hamar katedralskole, oppsøkt av Ragnar Røgeberg, og spilte som stedfortreder for han i 21 år. I sommermånedene var det en kortere gudstjeneste i Storhamar kl. 10.00 og påfølgende gudstjeneste i Domkirken kl. 11.00, - med samme organist. Siden det var knapp tid imellom, ble det ofte råkjør ned til Domkirken. Men kirketjener Nelly Lier startet klokkeringingen i Domkirken først når hun fra kirketrappa så Andreassens bil svinge av fra Strandgata, over Stortorget og opp til Domkirken.

Et annerledes kirkerom – også musikalsk?

Storhamar er ikke egen menighet, men tilhører Hamar Domkirkes menighet, og har samme gudstjenesteliturgi som Domkirken. Imidlertid er kirkerommet i Storhamar ganske

annerledes enn Domkirken. Dette gjør det lettere å arrangere gudstjenester med utvidet bruk av selve rommet, for eksempel som vandring i kirkerommet. Derfor er ofte gudstjenester spesielt tilrettelagt for barn og unge lagt hit.

I mange år var barnekoret Levende Lys aktive her, og tensingkoret Praising, Storhamar blandede kor, Fagforeningens mannskor, Villvin med flere har hatt, og har konserter i kirken.

Grunnet orgelets meget beskjedne muligheter, kirkerommets akustikk, og nærheten til Domkirken, har det vært arrangert lite klassiske konserter.

Storhamar kirke er en typisk «brukskirke», og i de siste par årene er det arrangert allsang en onsdag i måneden, med meget god oppslutning.

Håpet er også at det på litt sikt kan opprettes en forsanger-tjeneste som kan delta på gudstjenestene.

Instrumenter og organister

Orgelet er et mekanisk barokk-orgel med 11 stemmer og 2 manualer, som ett av de få orgel i Hamar bispedømme, bygget av F. H. Jørgensen Orgelfabrikk i Bogstadveien, Oslo. Orgelet i Furnes kirke er også bygget av Jørgensen på samme tid, men er større. Det var ikke satt av

penger til orgel i Storhamar, men orgelet var gave fra en privatperson i menigheten, og var på plass til innvielsen i 1975.

Orgelet i den nye kirken ble plassert nede i kirkerommet, altså liturgisk sentralt plassert. Lav takhøyde på galleriet ville gjort en plassering der vanskelig, og slik introduserte det en senere utvikling. Orgelet er et typisk barn av den neo-barokke perioden i orgelbygg med lite grunntoneklang

og mange lyse registre. Orgelet har svakheter både klanglig og størrelsesmessig, men har vært driftssikkert og tjent menigheten godt i 50 år. Kirken fikk også to pianoer, ett i kirkerommet og ett i menighetssalen. Pianoet i kirkerommet ble byttet ut med flygel rundt 2020.

Eirik Steinum var den første fast ansatte organist i en «bistilling» fra 1975 til han døde i 1999, få dager før det som skulle være hans avskjedsgudstjeneste. Etter 1997 da det kom ny kirkelov, har organisttjenesten i Storhamar vært kombinert med arbeidsoppgaver i hele fellesrådsområdet. Gudbrand Aasen har hatt hovedarbeidssted i Storhamar kirke siden han ble ansatt i 2004, men ettersom han har hatt flere arbeidsoppgaver også i Domkirken, har det ofte vært vikarer i Storhamar. I mange år har Geir Bjørnar Smebye fungert nærmest som «fast» vikar. Dette har gitt stor stabilitet og forutsigbarhet.

Gudbrand Aasen, kantor

Kirken som arbeidsplass

Ansatte og tillitsvalgte

Sokneprester

Christian Martin Myhre-Nielsen 1971–1985

Nils Kristian Lie 1985–1997

Ole Elias Holck 1997–2003

Trond Tveit Selvik 2003–2012

Per Erik Stave Engdal 2012 –

Kapellaner

Agnete Fischer 1975–1978

Svanaug Marie Ljødal 1978–2003

Henning Winge 1981–2007

Irmelin Grimstad Bonden 2001–2008

Gyrid Gunnes 2008–2009

Linn Strømme Hummelvoll 2008–2012

Morten Stensberg 2009–2013

Sara Moss 2014–2018

Mari Stende Zani 2013–2019
Maria Michaela Bjørndal 2018–2021
André Nikolai Øvrebø 2019 –
Marie Margrethe Lie Sperre 2021 –

Kateketer

Erik Brøntveit 1973–1976
Oline Veimo Arvesen 1976–1980
Bjørn Stengel 1978–1981 (kateketvikar
før 3 år som ungdomsarbeider
Iver Mosvold 1981–2016
Joar Flatland 1998–2000 (vikar i Ivers perm.)
Espen Hjortland Valsø 2016–2018
Ragnfrid Granerud 2018 –

Diakoner

Thorolf Seierstad 1962–1981
Sverre Gaarden 1982–1998 (klokkerdiakon 1982–86,
soknediakon 1987–1998)
Ole-Lars Schjerpen 1999–2014
Siv Leirvik-Engevik 2015 -

Domproster

Herman Kvarving 1972–1980
Christian Martin Myhre-Nielsen 1980–1985
Nils Kristian Lie 1985–1997
Ole Elias Holck 1997–2012
Leif Jørn Hvidsten 2012–2020
Kirsten Almås 2020 -

Organister i Storhamar

Eirik Steinum 1975–1999
Paul Denais 2001–2005
Gudbrand Aasen 2004 –

Trosopplærere/menighetspedagoger

Eli Kristine Smebye 2007- 2011

Guro Ødegård Lundby 2015–2024

Frida Vilberg 2019 –

Kirketjenere

Ruth Sveen

Randi Aschim

Else Marie og Kjell Sverre Dybdal

Sandor Bognar 1997–2005

Marianne Dahl Dimitrova 2005 -

Kirkeverger

Bergliot Brønn Senumstad 1996–2003

Daniel Flugstad 2003 –

Hamar menighetsråds ledere

Roald Svarstad 1974–1977

Jorunn Toverud 1978–1981

Henry Marthinsen 1981–1985

Steinar Rønning 1986–1987

Unni Fælth Andresen 1988–1989

Hans Jacob Børresen 1990–1993

Bergliot Brønn Senumstad 1994–1995

Harald B. Pettersen 1996–2000

Ida Kristin Lie 2001–2004

Tordis Strand Hansen 2005

Solveig Fjøsne Saltvik 2006–2008

Jan Merok Paulsen 2009–2010

Ida Kristin Lie 2011

Per Lemvik Kjos 2012 (død 30.04.2012)

Solveig Seem 2012–2023

Frank Herman Müller 2024

Elisabeth Strøm 2025 -

Mange frivillige har sammen med de ansatte i løpet av disse 50 årene bidratt i gudstjenester, tiltak og arrangementer, og gjort Storhamar kirke til et godt sted å være. Jubilanten lever i en utfordrende tid økonomisk, og virksomheten totalt sett, har behov for økt frivillighet.

Kirkekontor

Noen av kirkens ansatte har kontor i Storhamar kirke, mens prestene og kontorpersonalet ellers holder til på Hamar kirkekontor like ved Domkirken.

Siv, diakon

– Jeg kjenner Storhamar som min hovedarbeids-plass, som jeg er veldig glad i. Arbeidskirken med kombinasjonen «kirke og kjøkken» gir rom for alle mine aktiviteter som diakon. Her er det lett å bygge fellesskap, og enkelt for den som ønsker å stikke innom oss for en prat.

Marianne, kirketjener

– Møter med medmennesker både i sorg og glede, gjør dette stedet verdt å være! Hit kommer det bare hyggelige folk, og den ene dagen er ikke alltid lik den andre. I tillegg til at jeg er kirketjener under gudstjenestene, «holder jeg huset» med innkjøp, renhold, vask av konfirmandkapper, henter utstyr fra lager, litt informasjon og markedsføring, stort sett være til stede i det som arrangeres.

Gudbrand, kantor

– Kontoret mitt er egentlig orgelkrakken, og der liker jeg meg best alene. Men kaffen og matpakka tar jeg sammen med de andre, medarbeidere eller besøkende!

Frida, menighetspedagog

– Her er ingen dag lik, og det er fint å møte de som kommer hit på aktiviteter, både i det som skjer, men også bare et «Hei» og en prat i gangen.

Ragnfrid, kateket

– Storhamar kirke er et godt sted å være. Det er midt i livet, og fullt av liv.

Ny kirke i Hamar?

Solly

Tomten til tidligere Solly bedehus kan være det eneste bedehus hvor det fortsatt står et gudshus. Tomt til Solly fikk Indremisjonen den gang i Gavebrev fra A/S Storhamar Gård, med g.nr.1, br.nr.45, og ble tinglyst 7. juli 1908. Verdien av gaven er opplyst til kr. 500. Det er ikke kjent når bygningen ble reist, men det ble leid ut rom for småskolevirksomhet frem til Storhamar skole ble tatt i bruk i 1914. Før bedehuset sto det også et annet hus der, som ble kalt Persstua.

Solly bedehus var oppført i tømmer, ca. halvparten var bordkledd og inngangspartiet var i reisverk. Huset var stort og med innredning som var vanlig for et bedehus, – stor møtesal, lillesal (kaffesal) og kjøkken. Det var innlagt vann, men utedo og en stor overbygd terrasse. Solly hadde egne gitarer og harmonium.

I 1946 ble Storhamar-området innlemmet i Hamar kommune. Virksomheten ved bedehuset hadde gått nedover,

Bildet er tatt av Inge Bergan noen år før Solly ble revet.

og eiendommen ble gitt ved gavebrev til Hamar menighet med formål å bygge en bydelskirke der. 1957 ble det foretatt ombygninger med nytt vindfang mot nord-øst, og innervegger og tak i salen ble kledd med porøse og på enkelte steder, harde trefiberplater.

Domkirken hadde ved ombygningen tidlig på 1950-tallet fått ny altertavle malt av Henrik Sørensen. Den gamle altertavlen ble da hentet fra loftet i krematoriet, og satt opp på Solly. Gunnar Eikeli snekret ny ramme, det ble satt inn alter og en modul-alterring som kunne monteres og demonteres. Dåpsfatet var gitt til Solly av søndagsskolebarna. Solly bedehus ble vigslet som «Interimskirken på Solly» i 1958, og biskop Kristian Schjelderup forrettet. 1. desember 1961 ble eiendommen tinglyst som eid av Hamar kommune og Hamar menighet.

Kirkeringene

På slutten av 1940-tallet våknet ønsket om arbeidskirker både i østre og vestre bydel, og dermed også et behov for kirkeringer. På Storhamar var det mange kirkeringer, blant andre Øvre Storhamar kirkering og Storhamar kirkering for innsamling til bygging av ny kirke.

Øvre Storhamar kirkering ble stiftet i 1946. Protokollen fra 20 årsjubileet som ble holdt på Solly bedehus 23. november 1966, siterer fra Tor Aukrust sin tale: «at vi ikke må miste motet for det er sikkert lenge før det blir noen kirke på Storhamar, men vi har et mål å se frem til og det må vi fortsatt arbeide mot». I samme protokoll fra et møte i desember 1972 står det «... vi har i alle år sett for oss en lun god kirke, og tenker den utstyrt med de vanlige ting som hører en kirke til, - en pen alterduk for eksempel. Ny tid trenger på og ny stil, så vi har fått uttalelser om at den kirken vi håber på vil bli i moderne stil utvendig og inne. Håber det blir stoler å sitte

på for oss eldre. De unge sitter helst på gulvet. Vi ønsker og håber det ordner sig». Så endelig, - i januar 1976: «Storhamar kirke er et faktum. Mange gode stunder har vi hatt på Solly, og hyggelig er det at et av rommene i den nye kirken har fått det gode navnet Solly. Høsten 1975 var det mange, mange ting som skulle gjennomføres for å få alt klart til åpningen 5. oktober. Det må vel sies å være et under det som har skjedd. Et kirkeorgel er gave fra en person, hva hadde kirken vært uten orgel? Det er så godt å være i den nye kirken, nå tenker jeg på selve kirkerommet, - følte det første gangen, ja på innvielsesdagen, og det er så mange som sier at de føler det på samme måten. Kirkeringene fortsetter som før, det er ikke mangel på oppgaver. Vi i kirkeringen er glade og takknemlig over vår kirke på Sollys tomt», skriver referent Svanhild Johnsen. Etter hvert som medlemmene i kirkeringene ble eldre og Storhamar kirke fungerte godt, avsluttet kirkeringene sitt arbeid på 1990-tallet.

Fra idè til innvielse av ny kirke

Byutvidelser og behov for fler kirkerom

Første gang kirkesaken kom opp i Hamar var ved byutvidelsene i 1946 mot Vang og i 1947 mot Furnes. Allerede før disse utvidelsene hadde saken vært oppe i flere menighetsmøter, der ny kirke i Børstadlundten også var et ønsket alternativ.

Å opparbeide menighetsbevissthet blant beboerne på Hamar vest var viktig, så i 1969 oppnevnte bystyret i Hamar en komite bestående av Arnlaug Aukrust, Lilly Ellefsen, Synnøve Granerud og Bjarne Jenssen med menighetsbygging som mål.

Kirkeringenes arbeid vokste. I 1975 var det 11 kirkeringer med over 100 medlemmer til sammen. Viktige personer i dette arbeidet var Arnlaug Aukrust, Lilly Ellefsen, Hilma Eliassen, Oddrun Kårstad m.fl. Otto Eilifsen var kirkeringenes kasserer.

Hvor skal kirken bygges?

Det ble oppnevnt en komite som skulle utrede tomtespørsmålet. Gullsmid Michalsen, Marie Berg og blikkenslager Eriksen var sentrale her, og da tomtespørsmålet kom opp var det flere alternativer.

Solly bedehus hadde vært brukt til gudstjenester i flere år, og spesielt under domkirkens restaurering på 1950-tallet. Bedehusets tomt var stor, ca. 4.300 kvm. Da Inge Bergan, som formann i komitéen for bedehuset Solly, i 1971 kom med tilbud om å disponere deres tomt ble det fart i kirkebyggingssaken.

I 1974 ble det etablert en byggekomité som skulle forestå oppføring av ny kirke på eiendommen. I referat fra komitemøte 7. august 1974 står det følgende:

«Gavebrevet fra Stiftelsen Solly til Hamar kommune inkluderer tomten med påstående bygning. Dette innebærer at byggekomiteen må ta initiativ til å få bygningen revet til grunnmur, da dette er grunnlag for entreprenørens pristilbud. Det ble vedtatt å innrykke vedlagte annonse i Hamar-avisene 8. 8.1974 og forsøke å få solgt bygningen for riving. Hvis ikke det lykkes, må det engasjeres entreprenør for riving og fjerning av bygningen før graving kan påbegynnes.

Hamar den 7. august 1974

Gunnar Gregersen, Trygve Larsen, Chr. Myhre-Nielsen.»

Vedtak og finansiering

Kommunen hadde ikke satt av penger på tidligere budsjett, men Moelven Bruk hadde utviklet en arbeidskirke i Moelv sentrum med assistanse av res.kap Sigurd Osberg. Prosjektleder var arkitekt Willy Sveen. Saken ble tatt opp i menighetsrådet i Hamar og i kommunestyret, og på budsjettet for Hamar kommune i 1974 ble det for første gang avsatt midler til nytt kirkebygg på Hamar vest.

I byggekomitén for den nye kirken satt C. J. Alpers, Chr. M. Myhre-Nielsen (prest), Gudrun Kregnes, Trygve Larsen og Gunnar Gregersen. Firmaet Thoralf Johansen & Sønner, Hamar fikk entreprisen. Byggingen startet 16. oktober 1974 med murmester Odd Johansen og byggeleder Steinar Hagen som ansvarlige. Grunnsteinen ble lagt ned av kirkeringpioner fru Maria Hiorth og byggetiden var 375 dager.

Mange bidrag til finansiering og utstyr

Totalkostnaden kom på 2.4 mill. kroner, inklusive inventar. Det hele startet med et fond på kr. 50.000 hvorav vel kr. 25.000 var en gave fra Kirsten Flagstad etter en konsert i Hamar. Sammen med kirkeringenes innsats var det ved utgangen av 1974 samlet inn over kr. 280.000. Til den kunstneriske utsmyk-

ningen kom det inn over kr. 500.000, derav kr. 123.000 for orgelet, gitt av lektor Hjalmar Flindrum til minne om hans hustru. Det var ellers gaver både fra privatpersoner og forretningsdrivende. Finansieringen av byggesummen ellers ble ordnet gjennom lån av menighetsrådet og Opplysningsvesenets fond. Samvirkelaget, naboen rett over Måsåbekkveien, delfinansierte tilfluktsrommet mot å få bruke det i tilfelle en krigssituasjon.

Kirkeringene sto på med basarer, julemesser og andre tiltak. Kreativiteten var stor. Også etter at kirka var ferdig har kirkeringene vært med å supplere utstyret, bl.a. på kjøkkenet.

Kirken med mange rom

Arkitekt Willy Sveen tegnet kirken, som minner både i form og materialbruk om den tidligere omtalte arbeidskirken i Moelv. Ikke et prangende kirkebygg, men typisk for de såkalte arbeidskirkene som ble bygget på denne tiden, og ofte omtalt som kaffedral. Ved feiringen av kirkens 40 årsjubileum i 2015 kommenterte daværende domprost Leif Jørn Hvidsten kirkebygget mer som en kaffetrakter enn en katedral. Samtidig som han påpekte at nettopp kaffedralen ga mulighet for bredt tilbud av aktiviteter og et viktig sosialt arbeid. Ved samme anledning sa sokneprest Per Erik Stave Engdal at kirkerommet inviterer til mer enn en opplevelse av tre, glass og betong. Det lyse rommet gjør oss glade og oppløftet, og Åse Ragnhild Rasmussen beskrev Storhamar kirke som trygg, åpen og raus.

Kirken er bygget med Leca i veggene, bærende limtrekonstruksjoner under taket og har 380 sitteplasser. Den består av to avdelinger, kirkerom med sakristier og menighetsavdeling, bundet sammen med glassgang. Menighetsavdelingen har møterom, kjøkken, toaletter og kontorer. I kjelleren er møterommet «Perstua», oppkalt etter Per Juvkam og tilfluktsrommet, begge innredet for aktiviteter, samt lagerrom.

Kirken har ikke tårn, men en frittstående klokkestøpul. I den henger stabbursklokka fra Hol gård, gitt av Ole Rømer Sandberg og frue. Den ble støpt på Toten i 1869. Her er en sterk symbolikk: Klokka som før ringte til forfriskning og hvile, har ennå samme funksjon – om enn på et annet plan!

Inventar og utstyr

Altertavlen og kirketekstilene er i batikk på fløyel, og laget av kunstneren Tove Tandberg Krafft. Altertavlen symboliserer Kristus som verdens lys, og menneskenes søken etter det. Kirkesølvvet ble delvis gitt av byens gullsmeder. Dåpsfat, mugge og litt annet ble overtatt fra «gamle» Solly og noe nytt ble innkjøpt. Døpefonten er laget med en trappestein fra domkirkeruinene på Odden.

En kuriositet i kirka er et nattverdsett i keramikk som hadde vært brukt på Grini under krigen. Settet ble brukt ved illegale gudstjenester i desinfeksjonsrommet, forrettet bl.a. av domprost Finstad. Her fikk fangene være i fred. Tyskerne gikk nødig selv inn i dette rommet.

Da Marit Johnsen reiste til Hong Kong som misjonær på 70-tallet, ga hun pianoet sitt til kirka. Dette er et godt eksempel på hvordan også enkeltpersoner har bidratt til «ting og tang» i Storhamar kirke.

Kirkeinnvielse søndag 5. oktober 1975

Det var biskop Georg Hille som sto for vigsling av kirken. I prosesjonen deltok medlemmer fra menighetsrådet, byggekomiteen, alle menighetens prester (daværende og tidligere), prostene fra naboprostiene, Hamar domkor med sin dirigent domorganist Ragnar Røgeberg, sekretær i Kirkedepartementet Kasper Christiansen, dåpsfamilien med dåpsbarnet Anders, og selvsagt biskop Hille. Ved orgelet satt kirkens

Programmet fra
 vigslingen, tatt
 vare på av Louise
 Strand Hansen

egen organist Eirik Steinum og domorganist Røgeberg.

Biskop Hille sa i sin vigslingstale til menigheten at i Storhamar kirke skal stengsler rives ned, og her skal bli liv og røre!

Vi trenger felleskapet med Gud. Der Jesus er, skjer alle ting. Her skal Guds kjærlighet strømme ut til mennesker, her skal evangeliet forkynnes og her skal mye godt skje. «Takk for tilgivelsens kirke på Storhamar!», sa biskopen.

I kirken forøvrig satt 600 personer godt sammenpresset, slik vi i vår tid kan oppleve julaften. Rørende var det da barnebarnet til murer Engli, en av dem som bygde kirka, ble døpt i gudstjenesten.

Ansatte

I den nye kirken var det to ansatte, organist Eirik Steinum i delt stilling og kirketjener Ruth Sveen i full stilling. For å kunne tilby aktiviteter på alle ukens dager ble det organisert vakttjeneste ved ei stor gruppe frivillige. De møtte to og to, og hadde en fast turnus. Nærmere 20 personer var med. Den varte i mange år og fungerte fint.

Endringer av kirkebygget i senere år

I 2003 nedsatte menighetsrådet en prosjektgruppe med oppgave å vurdere muligheten for utvikling av kirkebygningen. Noen endringer var gjort, men det var tid for å tenke nytt interiør, inventar, inngangsparti og uteområde. Høsten 2004 ble kirkerommet ommøblert og etter hvert noen av veggene bedre isolert, men arkitekturen med lecavegger ble ivaretatt. Fondveggen ble malt og kan samtidig være «lerret» for projektor, og det kom podium i alterpartiet, ny belysning, lekekrok, nye stoler og utskifting av vinduer. Ombygging av inngangspartiet slik at prosesjonene kunne gå rett inn til midtgangen i

kirkerommet, ble også vurdert, men ikke fulgt opp videre. En meget vellykket oppussing. Dette beskjedne, men så viktige bygget, står der fortsatt for å betjene mennesker i Hamar by i sorg og i glede inn i nye årtider.

Teksten er basert på Storhamar kirkes historie skrevet av Geir Bjørnar Smebye sammen med Randi og Hans Anders Aschim i Kirkebladet for Hamar og Vang, nr. 3 og 4 i 2015.

Altertavlen og messehaglens i Storhamar kirke

Storhamar kirkes alterbilde, virker meget fremtredende når man trer inn i kirkerommet, som ellers i former og farger er sparsommelig utstyrt. Dette er nok typisk for en 1970-talls-arbeidskirke.

Vi i Hamar er fortrolige med Domkirkens sentralmotiv «Den Seirende Kristus» (Henrik Sørensen), og Storhamar kirke fikk også et sentralmotiv over samme tema, men i en

langt mer moderne form. Sammen med de to sidemotivene har Tove Tandberg Krafft utformet en helhet, som gjør at bildene kalles «Vandringen Mot Lyset».

At en altertavle i sin helhet utformes i batikk, er sjeldent. Det er meget sannsynlig at Storhamarkirken var den første kirken, der denne teknikken ble anvendt. Batikk i et så stort format hadde ingen norske kunstnere tidligere dristet seg til å gjøre. Derfor ble selve prosessen med å lage dette kunst-

verket et pionerprosjekt, som også innebar nye tekniske utfordringer.

Stoffet som er brukt er fløyel, der fargedominansen blått og rødt (med oransje og fiolett) og ved hjelp av tusj, er noen detaljer i fargene og formene blitt tydelige. Med voks som hjelpemiddel fremkommer en krakelering og en blanding/adskillelse av farger som anvendes.

Oppdraget som ble gitt Tove Tandberg Krafft før innvielsen i 1975, innebar også arbeid med kirkens 4 messehagler og 4 antependier til prekestolen. Disse er også laget i batikk i fløyel med en fargebruk som tilsvarer altertavlen. Messehaglene var i mange år utstilt i et glasskap ved kirkerommets inngang når de ikke var i bruk.

Tove Tandberg Krafft var 32 år gammel da hun gikk løs på dette arbeidet. Da hadde hun arbeidet med batikk i 10 år.

Iver Mosvold

Tove Tandberg Krafft

Krafft er norsk kunstner, født 6. november 1942 i Oslo, bosatt i Furnes. I 1964 begynte Krafft med arbeider i batikk, der motivene i starten av karrieren var trær, hester, kvinner og barn i kraftige farger. Etter hvert arbeidet hun med serigrafi, akvarell, glass, tusj, olje og installasjon, og med illustrasjoner til dikt av Rolf Jacobsen. Mesteparten av sitt kunstnerliv har hun arbeidet med utgangspunkt i sitt atelier på Arnkværn i Furnes. Krafft skriver også lyriske tekster.

Foruten altertavlen, messehagler og tekstiler til Storhamar kirke, har hun laget messehagler og tekstiler til Kronprinsesse Mårthas kirke, og utsmykninger blant annet til Stavsjø kirke, Hotell Victoria, M/S Vistafjord og Olrud hotell.

Krafft har deltatt på flere utstillinger siden begynnelsen av 70-tallet, og på Høstutstillingen i 1972.

Kilde: Wikipedia

*Presten er ikledd grønn messehagel laget
av Tove Tandberg Krafft*

Prekestolklede i grønn liturgisk farge

Vi lo mye, husker jeg

Samtale mellom Svanaug Lindman, tidligere prest i Storhamar kirke og Iver Mosvold, tidligere kateket i Hamar menighet, ført i pennen av Terje Gloppen.

– Jeg vokste opp i et hjem preget av veldig gode fortellere. Svanaug Lindman (tidligere Ljødal) oppfattes som et smilende og varmt eksemplar av en forhenværende kvinnelig prest, der hun sitter i sofaen og har fått i oppgave å fortelle om sine år som prest i Storhamar kirke.

Suttungbevegelsen

– Jeg vokste opp i relativt små kår i et miljø der bedehuset var Gudshuset med kortest avstand fra hjemmet, og der kirka lå kilometervis unna. Derfor ble bedehuskulturen også mitt kulturelle fundament for ungdomstida og voksenalivet, forteller Svanaug før hun forteller mer om hva som har vært med og formet personen og personligheten.

– Ingeborg Refling Hagen og Suttungbevegelsen hennes har også vært en sterk påvirkning av livsløpet mitt. Jeg var i tjeneste ute på Tangen i en kortere periode, der jeg lærte mye om kulturformidlingens kunst. Perioden under Refling Hagens vinger var nok en medvirkende faktor til at jeg valgte å utdanne meg til prest. Vi var tre studenter som – under påvirkning av Ingeborg – valgte å søke oss til en Folkehøgskole ved Århus i Danmark. Året på folkehøgskolen var også

Foto: Terje Gloppen

Svanaug Lindman – en sentral medvirker til å gjøre Storhamar kirke til et aktivt samlingssted for den nye bydelen Hamar vest

en opplevelse som påvirket meg i retning av at fortellinger ble et viktig redskap i min forkynnerfunksjon. Dette med troens liv var viktig, og bruken av litteratur kombinert med forrådet av tekster knyttet til Jesus-fortellingene, ga liv til mine egne livsopplevelser, og gjorde formidling, og det å få snakke om dette til folk, svært meningsfylt.

Pionerer

– *Hvorfor ønsket du å bli prest? Det var jo ikke flust med kvinnelige prester på denne tida?*

– Jeg ble drevet av en lyst til å forkynne. Å få lov til å snakke om tro til folk var noe jeg oppfattet som noe livsviktig og noe avgjørende for et verdig og godt liv. Behovet for å være i første rekke som kvinnelig prest, var ikke viktig for meg. Rosemarie Köhn og jeg ble uteksaminert som Cand.theol fra Teologisk fakultet ved Universitetet i Oslo samme året (1966) – hun som nr. 7 og jeg som nr. 6 av landets første kvinnelige prester.

Iver Mosvold har vært kateket i Hamar menighet i et par mannsaldrer. Iver er et oppkomme av historier, og ble i vår samtale med Svanaug en oppspiller til mange gode minner og hendelser knyttet til Svanaugs prestetjenester i Storhamarkirka. Ivers historieunivers kommer vi tilbake til i en egen samtale med byens kateket.

Tromsø

– Jeg kom fra Tromsø til min første jul i Hamar menighet julen 1979 som kapellan i Domkirka. Da hadde jeg vært i Tromsø i 10 år. I en lengre periode var jeg stiftskapellan hos Biskop Monrad Norderval, en artig sjef med en barneflokk på 7, noe som preget han i hans arbeid som biskop. I Tromsø var det sterke motsetninger når det gjaldt kvinnelige prester. Folk kunne snu seg bort på gata – og motsatt – folk som kunne juble over framveksten av den nye kraften i kirken.

– Det kunne bli noe gråt og ettertanke med fortvilte stunder etter å ha opplevd kritikk. Viktige stemmer rådet oss kvinnelige prester til å ståls sette oss mot kritikken, forteller Svanaug mens hun smiler av hvordan motsetningene var på den tiden.

Det ble en merkbar kulturovergang fra Tromsø til Hamar. Det var flere kvinnelige prester i Hamarregionen, noe som gjorde introduksjonen til tjenesten enklere. I Tromsø var det et merkbart innslag av lestadianere. De var kvassere i meningene sine, og var veldig interessante samtalepartnere og gode mennesker. Kulturen i Tromsø tiltalte meg med sitt spennende miljø. Befolkningen i byen var naturlige mennesker som var lette å få kontakt med. Etter hvert fant Svanaug ut at slekt og venner i Sør-Norge hadde trekraft – noe som utløste flyttingen og kallet i Hamar menighet. Flyttelasset ble pakket, og ble lastet av i Solhellinga – den nye forstaden i Hamar.

Bydelskirka på Storhamar

Da Svanaug kom til Hamar var Hamar vest i etableringsfasen til å bli byens ferske drabantby. Nye boliger ble bygget ut i raskt tempo, og Storhamar kirke ble bygget og tatt i bruk som en bydelskirke. Daværende res.kap. og seinere domprost Christian Myhre-Nielsen sidestilte de to kirkene i Hamar menighet, men skilte dem ved å betegne Domkirken som Katedralen og Storhamar kirke som Kaffedralen. Om sommeren hadde de to kirkene ulike tider for Gudstjeneste da Storhamar startet kl. 10.00 og domkirken åpnet sine tyngre og bredere inngangsdører kl. 11.00.

– Jeg har alltid vært opptatt av hva litteraturen har å gi oss av relevans til Jesusforkynnelsen. Det har alltid vært viktig for meg å benytte fortellerformen i menighetene med bruk av litteratur og et forråd av tekster som knyttet Jesusfortellinger til det jeg selv hadde opplevd, smiler Svanaug og framhever en av de viktigste elementene i gudstjenesten hun var en

pådriver for. Ministranttjenesten i Hamar ble nemlig startet av Svanaug.

- Det var en stor glede for meg å se hvordan barn og ungdom kunne være en større del av gudstjenesten i Hamar. Konfirmantene fikk anledning til deltakelse i de formelle delene av Gudstjenesten.

I denne sammenheng regnes Svanaug som en pioner. Med sin bakgrunn i Suttungbevegelsen – der barna blir tatt på sterkere alvor og der barna har en stor plass i samfunnet, mente Svanaug at det var riktig å åpne Gudstjenesten for en større medvirkning fra barna.

- Refling Hagen drev medmenneskearbeid – ikke bare barnearbeid, understreker Svanaug og påpeker at samarbeidet med Iver Mosvold var et helt avgjørende for å få gjennomslag for den nye praksisen i gjennomføringen av Gudstjenesten i Hamar menighet.

Funksjonelt interiør og Levende Lys

Ikke alle var like begeistret for interiøret i Storhamarkirka. Alteret var ikke oppbygget, og skapte dermed en litt ukirkelig følelse.

- Det var et flatt golv og et alter bygget av massiv furu, så opplevelsen var blandet. Behovet for å få bygget et podium til alteret var åpenbart, og ønsker om et alter over golvnivå ble etter hvert etterkommet, sier hun før hun legger til:

- Forandringen av alteret gav mye liv og mye lys og varme i lokalene, og fikk på en ny måte gitt mulighet for en annen bruk av kirkerommet – ikke minst til nytte for Eli og Geir Bjørnar Smebye som hadde hjertet sitt i kirka og arbeidet med barnekoret Levende Lys. Arkitekt Hans Erik Hatlemark var sentral ved utformingen av forbedringene av kirkerommet.

- Det nye kirkebygget hadde selvsagt sine utfordringer, forteller Svanaug.

- Arkitekten mente at tilrettelegging for prestekontor var

viktig, men han hadde ikke tenkt på at de store vindusrutene ikke gav noe særlig rom for diskresjon. Han hadde heller ikke tenkt på at lecablokkene som var brukt som byggemateriale, var lydforsterkende og gjorde diskrete samtaler vanskelige. Dette var utfordringer vi løste litt etter hvert, men som var litt problematiske i oppstarten.

To unge og spreke karer

Svanaug ble innsatt av Hermann Kvarving – forhenværende domprost. Det ble ansatt to unge medarbeidere i menigheten i løpet av sommerferien – tilsettinger der res.kap.en ikke ble involvert i prosessen. To unge herrer kom inn i staben, noe som var både friskt og spennende. Henning Winge og Iver Mosvold kom på plass i menighetsarbeidet.

Svanaug ønsket et lettere liv som kvinnelig prest enn det hun hadde opplevd i Tromsø. Hamar ble så forskjellig fra Tromsø, og hun var veldig glad for å få Hamarkallet. Svanaug avtalte ofte samtaler på ettermiddagstid – enten sorgsamtaler, dåpssamtaler eller samtaler med brudepar. Hver kveld var det masse aktivitet i kirka – øvelser og møter: Levende Lys, Storhamar blanda kor, filatelister og hagelag. Det var en sann vrimmel av forskjellige aktiviteter. De som skulle på besøk til presten, måtte slalåme seg gjennom flokker av mennesker. Folk kom til kirka som ble en stasjon for å bli kjent med hverandre. Folk brukte kirka – kanskje ikke så mye i gudstjenestesammenheng som til møtested.

Raushet

– En av de mest markante forskjellene på Tromsø og Hamar, var at jeg opplevde større raushet i Hamar, fortsetter Svanaug.

– Jeg følte at jeg kunne være mere meg selv i menigheten og i arbeidet. Dette utløste også en følelse av at jeg kjente meg mere hjemme i dette miljøet og i den kulturen som preget menigheten. Etter de 6 årene i Ingeborg Refling Hagens

univers, var det naturlig å flytte tilbake til den kulturen som hadde preget meg i oppveksten. Ibsens Brand ble et teaterstykke og en fortelling som ble en vekker for meg. Ingeborg opplevde meg nok som en person som burde «tas vare på», erindrer Svanaug.

Storhamarkirka ble en samlingsplass på fritida for alle de unge som bodde i blokkene i E.J. Bergsvei og som gikk på Presterud skole. Liberaliteten som vokste fram i den nye arbeidskirka, fylte menighetsarbeidet med aktiviteter utenom de forordnede kirkelige tjenestene. Fokuset ble etter hvert et menighetsarbeid med utvidet innhold, og fylt med ikke-kirkelige aktiviteter. Aktivitetene i kirka ble oppfattet som en arena der tilbudet var utvidet ut over kirkens mandat. På den tiden var kirka et sterkere sentrum for aktivitet enn det vi opplever i dag.

Frivillighet – Menighetens medvirkning i gudstjenesten

Randi Aschim – som også hadde hatt noen år i Tromsø, ble en god samarbeidspartner for presten. Med felles Tromsø-minner, ble Randi en slags «kirkens nødhjelp» for Storhamar menighet. Hun stilte opp i alle sammenhenger der det var behov for mannskap.

Kirkeringene i Storhamar var en livgivende kraft i utviklingen av menighetens profil. Fru Aschim var en ledende person og drivkraft i bygging av en levende menighet. Utbyggingen av boliger i området gjorde at barn kunne gå til kirka uten å bli kjørt. Familiene fikk et samlende sted å være der det kunne utvikles et levende fellesskap.

Da Storhamar kirke ble tatt i bruk, ble det behov for en ny praksis med tanke på å avholde begravelser-seremonier, Hol kirkegård ble kirkas hjemmekirkegård, noe som medførte endringer både i seremonien i kirka og på kirkegården. På midten av 80-tallet kom Eirik Gullvåg til menigheten i Hamar. Han var over 70 år da han kom til byen. Gullvåg

oppdaget fort at påsken var en utfordring der begge kirkene skulle fylles med påskeinnhold. Som et ledd i fornyelsen av gjennomføringen av gudstjenesten, fikk han til en ordning der påskebudskapet ble opplest av menighetens medlemmer. -Dette var en nyordning vi tok imot med glede, også i Storhamar kirke. Det var et nytt element i mine ønsker om en sterk involvering av menigheten i bibelens fortellinger om Jesus.

Kirkemusikken

En annen sentral aktør i utviklingen av menighetslivet i Storhamar kirke, var organist Eirik Steinum. Han var en i seg selv en institusjon som trakk mye musikk og mange musikalske krefter til kirka. Presten og organisten hadde et nært samarbeid, og var nokså nøye med og følge gudstjenestens spilleregler til fingerspissene. Han hadde en pedagogisk tilnærming til kirkemusikken, og valgte også å fremføre egne musikkstykker i gudstjenesten. I konfirmasjonsforberedelsene plukket han fram ungdommer med musikkbakgrunn og lot dem få oppgaver der musikken var i sentrum.

– Han ville gjerne involveres i prosesser der totalen i gudstjenesten skulle besluttes. Dermed ble kirkemusikken i Storhamar kirke en tydelig del av gudstjenesteinnholdet. Eirik ville gjerne ha kvelder med diktopplesning og solosang av personer som ikke var eksponerte i kirkens ordinære virksomhet, så derfor satte vi i gang med lyrikk-kvelder som åpnet kirkedørene for et annet publikum enn de vanlige kirkegjengerne. Jeg tror dette også var et viktig element i å fylle Storhamar kirkes målsetting om å være en arbeidskirke i ordets rette forstand.

– Storhamarkirken har vært – og er – en arbeidskirke med stor og variert aktivitet, der kirketjenerne har vært helt avgjørende for å kunne gjennomføre aktivitetene. Fra min tid vil jeg spesielt nevne ekteparet Else og Kjell Dybdal, avslutter

Svanaug, som ser tilbake på sin tjeneste i Hamar menighet med stor glede.

Svanaug og Iver oppsummerer

– Det er ikke tvil om at mye av det som skjedde i Storhamar kirkes barndom, har vært med å prege bruken av kirka, tilstrømmingen av et mangfold av brukere, ungdommens plass i de kirkelige handlingene, utviklingen av musikkmiljøene knyttet til kirka, historiefortellingene om Jesus og utvikling av de kirkelige handlingene til å omfatte en større del av byens innbygger enn det en vanlig kirke – med sine arkitektoniske begrensinger - er i stand til, oppsummerer Svanaug og Iver.

– Vi var heldige. Vi hadde et nytt kirkebygg vi skulle fylle med innhold. Vi var unge, utforskende og uredde. Vi fylte aktivitetene med mye humor og med en sosial kvalitet som inviterte alle deler av befolkningen til å bli kirkebrukere. Det er fint å se at mye av det vi la til rette for, også preger bruken av kirka den dag i dag, avslutter de to smilende gründerne av den åpne, inviterende arbeidskirka på Storhamar.

Et kjent fjes i Hamar

Iver Mosvold har gjennom et langt yrkesliv som kateket i Hamar menighet, formidlet dannelse og etiske livsprinsipper til flere generasjoner. Iver Mosvold – Hamars Tore Tang «hele byen kjenne' han».

– Joda, jeg skal visstnok være den første som hoppet fra galleriet og ned i kirkerommet i Storhamar kirke – med telemarknedsdag, forteller en smilende Remo Andre Martinsen da han gir oss et lite bilde av konfirmantforberedelsene i den gang nye Storhamar kirke.

– Vi var nok veldig lite opptatt av undervisningen i kristendom, men kateket Iver klarte å legge undervisningen og budskapsformidlingen på et nivå som gjorde undervisningen interessant. Mosvold knakk koden gjennom sin herlige stil. Vi opplevde Iver som en trivelig voksen person, som med sin lune og joviale framtoning greide å få konfirmantundervisningen til å være preget av gjensidig respekt mellom oss ungdommer og den voksne.

«Hele byen kjenne' han»

De som kjenner tidligere kateket Iver Mosvold, og som har gått gatelangs i Hamar i følge med denne storvokste karen, vet at det må settes av god tid. Hvorfor? Jo, det virker som han kan ha noe til felles med Tore Tang - den kjente Stavangerkarakteren (uten sammenligning for øvrig) i visa til Mods – der «hele byen kjenne' han».

Foto: Terje Glippen

Iver Mosvold har gjennom et langt yrkesliv som kateket i Hamar menighet formidlet dannelse og etiske livsprinsipper til flere generasjoner.

Trysil

–Kateket er ikke et helt ordinært yrke. Det finns ikke tusenvis av dere. Hva er drivkrafta til å gå inn i oppgaven som kateket?

– Gjennom et par års jobb som konfirmant-lærer i Trysil, ble jeg trigget av å jobbe med unge mennesker. Kirka som læringssarena hadde et annet utgangspunkt for læring enn skolen. Kirka la til rette for et sterkere fellesskap der det å jobbe sammen med barn, ungdom og voksne og der fag og sosiale arenaer smeltet sammen og gjorde det meningsfullt å være pedagog. Det var lite som bandt meg til Trysil – urban i sjela som jeg var og med en oppvekst fra drabantbyen Lambertseter – så da det åpnet seg en mulighet i Hamar, slo jeg til. Jeg opplevde at det ble gjort et godt arbeid på dette feltet i Hamar – både blant barn og ungdom. Jeg trivdes godt med å jobbe sammen i det fellesskapet som møtte meg i denne menigheten.

Hamar

Iver Mosvold slo seg ned i Hamar allerede i 1981 etter å ha gjort unna et mellomfag i kristendom ved Menighetsfakultetet og lærerutdanning ved Lærerskolen i Hamar. Noen hadde sikker lagt merke til Ivers egenskaper, og tenkte at her er en kar egnet til tjeneste i Hamar menighet.

Kombinasjonen kristendom mellomfag og pedagogisk kompetanse var mixen som lokket Erik Brøntveit, Oline Bergmo Arvesen og Bjørn Stengel til å taue inn Iver til å arbeide med ungdom og kristent fellesskap i Mjøsbyen.

Etter å ha kjent på oppgavene som kateket i noen år, kastet Iver seg på en spesifikk kateketutdannelse i 1989/90 – en utdannelse som fokuserte på sammenhengen mellom kristendom og pedagogikk – både teoretisk og praktisk.

Hele flokken

–Jeg kan se for meg at det kan være krevende å jobbe med ungdom fra et kristent trosfundament. Hvordan har det gått, syns du?

– Det er like stor spredning i miljøene blant ungdom som i resten av befolkningen. Jeg har levd i spenningen mellom det kristne ungdomsmiljøet og de «vanlige» miljøene der ungdom ferdes, forteller Iver.

– Kirken har et større oppdrag med å skape tilhørighet til fellesskapet. Det er jo slik at ikke alle er like interessert i å dyrke kirkekulturen. En stor del av ungdommen har ikke disse interessene i utgangspunktet. Ikke alle vil la seg fange opp. Det er viktig å ta deres trosuttrykk på alvor – viktig å oppleves som den personen du er. Dette er kirkens brede oppdrag – å oppfylle forpliktelsen i dåpen til oppdragelse etter kirkens lære og mandat. Det er viktig å ta vare på hele flokken, smiler Iver og fortsetter.

– Lojaliteten min har hele tiden ligget til kirken. Arbeidsavtalene og lønna er knyttet til det som oppleves som bestillinger. Kallsdimensjonen går ut over at du bare er en arbeidstaker – at kallet oppleves å komme innenfra. Jobben ble en livsstil. Det medførte ofte at jeg gjennomgående gav blaffen i arbeidstid. Dette hadde selvsagt implikasjoner som involverte andre personer som dermed ble nødt til å tilpasse sine liv knyttet til mine prioriteringer og tidsbruk.

Døgnets timer

– *Er dette en beskrivelse av en funksjon som kateket som er vanskelig å kombinere med et normalt 8 til 4-liv?*

– Når man går inn i slike stillinger, kreves det noe av deg som involverer store deler av livet ditt. Mye av arbeidet foregår på andres fritid etter andres skole- og arbeidstid – kombinert med dagtidsarbeidstid der jeg ikke traff målgruppa. Jeg opplevde å bli sittende altfor mye på kontor. Jeg har aldri vært noen flink planlegger. Derfor er det viktig å få rettet en takk til mange kollegaer som har vært tålmodige.

– Jeg opplevde et konstant dilemma mellom tiden jeg brukte på familie/venner og jobb, forteller Iver.

– I de situasjonene der jeg følte meg vurdert, var det ofte i sammenheng med planarbeid. Jeg måtte stole på min misjon, selv om oppgavene ikke var forankret i planer. Kateketjobben havnet – etter min opplevelse – i kategorien fri dressur i løsningen av oppgavene. Dette forsøkte Knut Andresen å endre på da han formante alle kateketer til å være bevisst at de hadde en arbeidsgiver. Dette provoserte mange av kateketene som oppfattet at de skulle dras inn i et byråkratisk system med kirka som arbeidsgiver med pålagte systemer og oppgaver. Kateketene ønsket i stor grad å jobbe som frispillere i selvstendig utøvende funksjoner. Det ble viktig for meg å konstatere at det er umulig å gjøre alle til lags.

Teologien og vi'et

– *Hva har gjort at du har holdt ut?*

– Teologien har alltid vært viktig for meg. Derfor har jeg vært glad for å være en del av en bibelgruppe som har oppdatert meg teologisk. I tillegg har jeg hatt en solid støttefunksjon i heimen der kona mi har stilt opp i alle sitasjoner – både i hverdagene og i dager som har vært av det mer krevende slaget. Et godt kollegium har vært viktig - fra kirketjenere som medaktører i konfirmantopplegg - til biskopene og det store arbeidsfellesskapet som omfatter hele kirka.

Det foregår et lite taktskifte i Ivers fortelling da ha nevner en spesiell tidligere kollega, Ole Lars Schjerpen, som var diakon i Storhamar. Schjerpen tok kirka inn som den store fellesnevneren og fellesarenaen i menigheten. Ole Lars var en varm talsmann for gudstjenestefellesskapet – det å være et menighetslem.

– Gudstjenesten er viktig for meg, sier Iver og fortsetter.

– Så lenge man er del av et gudstjenestefellskap over tid, så er det ikke bare snakk om et jeg - men et vi. Gudstjenesten inngår som en naturlig del av styrking av egen tro. Gudstjenestefellesskapet er også menighetsfellesskapet. Derfor er

Involvering av menigheten i kirkelige oppgaver, helt vesentlig. Storhamarkirkens kirkerom innbyr til deltakelse av menigheten da kirkerommet mangler den formaliteten som inviterer folk inn på noe som kan oppleves som en hjemmebane.

Familiemannen

Vi undrer på hvordan det lar seg gjøre å lykkes med kombinasjonen kateket – familiemann? Iver har vært gift med sin Kristin i over 40 år, og blitt foreldre til de to jentene sine, Gunvor og Marianne.

– Jobben gav gode muligheter til å jobbe fleksibelt, forteller Iver mens han tenker tilbake på småbarnsalderen og fortsetter.

– Da barna var små og både kona og jeg var i fulle jobber, var det jo en krevende oppgave å få kabalen til å gå opp blant annet med henting og levering i barnehage. Med mine jobbforpliktelser på ettermiddag og kveld, ble det sjelden at vi spiste middag sammen. Mangel på samvær til middag, ble ofte kompensert med en times felles frokost. En annen utfordring for familien, var alle mine fravær fra heimen opp gjennom åra – spesielt knyttet til reisedøgn på leir. Jeg mener likevel at ungene har sett ganske mye til far. Mye arbeidstid knyttet til ettermiddag og kveld og mange bortedøgn, har selvsagt påvirket ekteskapet på godt og vondt. Kona har stått som en bauta, og overgår meg i det daglige familielivet. Hun har blitt spesialist på familielogistikk, og på mange områder har hun kompensert for min mangel på systematikk og logistikk. Surret mitt har på mange måte blitt skjerma opp gjennom tidene. Summen av hennes og mine sterke sider har blitt bygget sammen til et fint felleskap, smiler Iver og strekker seg ytterligere tilbake i sofaen.

– I den tida vi har bodd på Hamar, har vi nytt godt av et solid og godt nettverk av gode venner og bekjente. En omgangskrets med utgangspunkt i det som en gang var

småbarnsfamilier, er blitt de nærmeste vennene og der lang tids bygget felleskap har vært en stor styrke. Våre vennskap har heldigvis vist seg å være livslange.

Konfirmentlæreren

Iver Mosvold har gjennom hele yrkeskarrieren vært en tilstedeværende voksen i sitt møte med de ungdommene han har vært en åndelig omsorgsperson for. Iver har lost flere generasjoner unge hamarsinger gjennom konfirmentopplæring – noe som har satt spor både i Iver og sikkert også i de fleste som har latt seg konfirmere under Ivers veiledning i å skjønne livets mange åndelige og etiske dimensjoner. Han reflekterer over disse dimensjonene.

– Jeg har hele tiden lagt inn Guds posisjon i løsning av oppgavene, forteller Iver.

– Arbeidet har bestått av et flettverk av oppgaver i skjæringspunktet mellom forkynning og oppdragelse. Jesus har vært et selvsagt forbilde i diakoni, forkynnelse og opplæring – alt i en sann suppe. Den unike forskjellen på klasserommet og kirkerommet er at kirkerommet i sitt vesen er forkynnende. Kirkerommet fylles med en tolkningsnøkkel som ligger på et annet plan enn hva som formidles i et klasserom. Kirkebyggets historie – Storhamarkirkens rom er med på å forankre menneskenes liv i et fellesskap. Mitt budskap til konfirmentene var en oppfordring om å «ta kirkerommet i ditt eie – gjennom hele oppveksten - og helt fra du er liten». Bakgrunnen er alltid knyttet til den enkeltes opplevelse og oppfatning av budskapet sammenholdt med de omgivelsene budskapet er formidlet i. Kirken og kirkerommet representerer på mange måter samvirket mellom den enkeltes refleksjon og vi'et i den store sosiale sammenhengen, der tro og læringsresultat oppleves både på individnivå og på et vi-nivå – et fellesnivå. Iver tenker seg grundig om før han fortsetter.

– Individualitet og felleskap er på mange måter det å tåle et

fellesskap med individuelle forskjeller. Det kirkelige fellesskapet er ganske grensesprengende etter som det går utenpå individets personlige preferanser. Det bør være et mål i kirkens forkynnelse å vinne fram med et budskap som når den enkelte og som forener og inkluderer. Det er viktig å benytte en inkluderende språkbruk som er med på å forene – ikke skille.

Iver strekker seg fra en sittende til en nærmest liggende stilling i sofaen etter disse refleksjonsrekkene. Det merkes at teologen jobber intenst med sine åndelige tankerekker, og at behovet for en kaffekopp og en lettere tematikk kan være på sin plass.

Klart jeg husker Iver

«Klart jeg husker Iver» er et normalt utsagn fra tidligere konfirmanter ute i by'n. Iver har - gjennom et langt yrkesliv som kateket - vært en markant figur i Hamar. Tidligere konfirmanter kan bidra med mange opplevelser som er hyggelige å få gjenfortalt mange år i etterkant. Det kan virke som om Ivers undervisning i flere tilfeller har åpnet ny innsikt og gjort en forskjell for folk.

Disse konfirmantleirene? Det har vel vært en kraftanstrengelse å holde rede på ungdomshorder som – ofte – for første gang har vært på overnattingsturer uten foreldre eller andre voksne omsorgspersoner?

– Selvsagt har leirene med store ungdomsflokker å holde styr på, vært utfordringer. Mye av formålet med leirene var å få samværet til å fungere inkluderende og ikke ekskluderende – en opplæring i sosial omgang med en viss dannelse i omgangsformene. Det oppstod et markant skille ved mobiltelefonens inntreden. Fra å være et samlende prosjekt, ble det viktigere for ungdommene å fortelle hjem hvordan en hadde det. Det oppstod også andre endringer i omgangsformene som var vanskelig å håndtere. Det kunne oppstå intriger som f.eks. «hvem skal jeg bo på rom sammen med» –

som kunne utløse kompliserende foreldreinvolvering i enkle intriger og enkle problemstillinger, smiler Iver og erindrer flere krevende, men morsomme episoder.

Leirene

– Kreativiteten i konfirmantbølingen har også vært ganske herlig. Jeg må jo innrømme at jeg i enkelte tilfeller elsket kreativiteten som ofte viste seg på nattestid, og som utløste noen morsomme historier som ikke alltid ble opplevd like populære blant andre voksne. Det kreves en godt utviklet sans for flytende grenser til å forstå de virkelige grensene og toleranse for kreative påfunn. Selvsagt mister man av og til kontrollen og blir nødt til å bli streng både i språk og utseende. Slik vil det være når man som den ansvarlig voksne skal være på vakt fra fredag ettermiddag til søndag kveld. På 90-tallet hadde leirene en varighet på opptil fem dager, noe som heldigvis ble redusert til ovale helger i fortsettelsen.

–Er det episoder du husker spesielt godt fra noen av leirene?

Han legger til en god og gjenkjennelig Iverlatter når han erindrer en hyttetur for mange år siden.

– Alf Børge Aschim og jeg drog på en femdagersleir med 10 deltakere til en hytte i Trysil. Vi kjørte oppover Østerdalen med to vrakbiler fra «Rent a wreck» - ikke spesielt sikkert etter dagens krav til persontransport. Vi kjørte innover en fjellvei mot Selenfjellet med bilen stinn av lyd og musikk fra AC/DC. Så stanset vi ved fjellkirka innpå fjellet der. Stillheten var påfallende etter lydinfernoet i bilen, og vi ble invitert inn i fjellkirka. Det ble et opphold på 5 minutter uten at det ble sagt et ord. Ungdommene opplevde en brå omlegging av sansene fra intens, høy lyd til full stillhet. Opplevelsen av kirkerommets verdi som stillearena – et stille rom å gå inn i – medvirket til at sansene til en konfirmant fikk en ny erfaring – fra sterk til stille.

Kirka som tak over livet til folk

– Hvordan fungerte Storhamarkirka som arena for konfirmantundervisning?

– Storhamarkirka var «grendesentret» i bydelen. Aktivitetene vekslet mellom korsang både for barn, ungdom og voksne, filateli, hagelag, og mye utleie til alle mulige aktiviteter. Konfirmantundervisningen ble lagt opp etter den øvrige aktiviteten i kirka. Undervisningen måtte begynne kl. 16 på ettermiddagen for å få plass. Kirka ble helt fra starten av et selvsagt bydelssentrum for både unger, ungdommer og voksne. Alle kirkelig konfirmerte i bydelen er konfirmert i kirka, og har derfor en livslang tilknytning til kirkerommet og til kirka sin betydning for innbyggerne i Storhamar. Brukerne av de ulike rommene i kirka var fri til å gjøre hva de ville innen kirkebygget som ramme, - selv om brukerne i de fleste tilfeller var tilbakeholdne med å bruke kirkerommet til undervisning. Fellesskapet som ble etablert i overgangen mellom oss som ansatte, og de frivillige aktørene som skapte aktivitetene under samme tak, ble en viktig faktor i utviklingen av de sosiale og kulturelle arenaene i den nye bydelen.

Formidleren Iver

– Hvordan opplever du at din funksjon som kateket har påvirket nærmiljøet og de målgruppene du har formildet kirkens budskap til?

– Jeg synes det er godt å høre at jeg har ord på meg for å være en god formidler og forkynner. Jeg er ikke noe stort ordensmenneske og kan rote både med manus og med talefeil. Når disse små svakhetene ikke får for mye oppmerksomhet, men der jeg har blikkontakt med tilhørerne, opplever jeg å lykkes som budskapsformidler. Jeg har alltid stilt krav til meg selv om å være særs godt forberedt til konfirmasjonsgudstjenester. Jeg er spesielt tilfreds med jobben når manuset blir underordnet, og du ser på de tilstedeværende at budskapet når fram. Når budskapet kommer fra

hjertet og ikke bare fra manuset, og når konfirmant og foreldre opplever fellesskapet i kommunikasjonen i gudstjenesten, da kan prekenen oppleves som veldig god, avslutter Iver mens han strekker seg og tar sofaen i bruk i sin fulle lengde.

Terje Gloppen

Om barnekoret Levende Lys

Historien, høydepunktene og tallene

Starten

Dette er et forsøk på å fortelle 35 års historie om Levende Lys. Arbeidet startet fordi vi så behovet for et åpent og inkluderende trosopplæringsarbeid for barn i Hamar menighet, og ønsket å bruke sang som arbeidsmetode. Behovet ble tydelig i 1977-1978, da vi var ledere for TenSingkoret Praising og så at det var mange yngre søsken som ønsket å synge i kor. Etter en dialog med menighetsrådet og barneutvalget, ble det gitt grønt lys for å starte opp med første øvelse mandag 15. januar i 1979. 8 barn møtte opp og koret var i gang.

De første 10 årene het koret Hamar menighets barne-gospelkor, men skiftet navn til Levende Lys i forbindelse med 10-årsjubileet i 1989.

Levende Lys har vært en del av Den norske kirke i Hamar og således underlagt Hamar menighetsråd. Vi har ikke hatt lønn eller honorar for å drive koret, men menighetsrådet har dekket utgiftene til arbeidet, slik at det hele tiden har vært et gratis tilbud. Det tror vi har vært en av flere viktige faktorer for den gode oppslutningen om arbeidet.

Mål

Målet med arbeidet har hele tiden vært å gjøre kirken til et naturlig og godt sted å være for korbarna og deres familier. Vi har forsøkt å formidle sangglede, positive livsverdier, kjennskap til og kunnskap om Bibelens fortellinger, kristen tro og kirkens liv. Verdier som fellesskap, menneskeverd, miljøbevissthet, omsorg og nestekjærighet har vært viktige i stoffet vi har formidlet. Gjennom sangene vi har valgt, har vi ønsket å gi barna en «nistepakke» gjennom livet og kanskje sådd spirer til tro.

Øvelser

Bærebjelken i arbeidet har gjennom alle årene vært øvelsene hver mandag. Noe av styrken i korarbeidet har vært kontinuitet og stabilitet. Det er flott når kirken fylles opp med barn som ønsker å være med og foreldre som gjerne sitter og hører på eller tar en prat over kaffe og vafler i menighetssalen. Småbarnsangene etablerte seg etter hvert som et godt tilbud til mindre barn parallelt med korøvelsen, og «Myldremandag» i kirken ble et sosialt treffsted for mange.

De første årene var aldersgrensen skolestart (7 år), men fra 1988 ble denne senket til 5 år. Fra høsten 1993 har de aller fleste korøvelsene vært aldersdelte, yngste gruppe fra 5 år til og med 2. klasse og eldste gruppe fra 3. til 7. klasse.

Opptredener

Det har vært bredde og mangfold i opptredener gjennom disse årene. De fleste opptredener har vært med hele koret, mens noen har vært for den eldste gruppen eller mindre, «håndplukkede» grupper. Studio-opptak er her regnet som opptredener. Noen opptredener har vært konserter eller arrangementer med bare koret, andre ganger har vi deltatt som en del av et større program sammen med andre kor og utøvere.

År	Øvelser	Opptredener	Høydepunkt
1979	33	8	Første opptreden utenfor Hamar skjedde i Brumunddal.
1980	32	10	Korets 2 første opptredener på gudstjenester i Hamar Domkirke.
1981	33	12	Gudstjeneste i Vallset kirke.
1982	29	10	Gudstjeneste i Ottestad kirke.
1983	30	11	2 opptredener i Brumunddal.
1984	27	13	2 opptredener i Furnes.
1985	30	11	Barnekortreff i Furnes.
1986	31	12	Barnekortreff i Furnes og opptreden i Vallset.
1987	31	15	2 opptredener i Nord-Odal. Første opptreden på julaften i Storhamar kirke.
1988	33	13	Radiogudstjeneste fra Storhamar kirke. Flere fremføringer av musikalen Jona.
1989	32	14	• Fortsatte med musikalen Jona. • Barnekorfestival på Hedmarktoppen med 755 barn og Sissel Kyrkjebø.
1990	32	13	Påskeprogram i Storhamar kirke med Eyvind Skeie.
1991	33	15	• Barnekorfestival på Hedmarktoppen med 544 barn og Maj Britt Andersen. • Familietreff på Gjøvik med Eyvind Skeie.
1992	33	15	2 «Tenn et lys»-konserter for Strømmestiftelsen.
1993	37	16	• Barnekorfestival i Vang kirke med Eyvind Skeie. • Med på CD-utgivelse med Kine Ludvigsen «Min julesang».
1994	35	21	4 konserter i Vinter-OLs kulturprogram.

År	Øvelser	Opptredener	Høydepunkt
1995	38	32	• Med på kassett-utgivelse for IKO: «Kirkehuset forteller» • Korets første CD-utgivelse for IKO: «Hosianna! Påskesanger for små og store». Stor lanseringsskonsert i Storhamar kirke. • CD-utgivelse for IKO «Halleluja! Pinsesanger for små og store». • «Kirken i Norge 1000 år» på Domkirkeodden. • Eget program «Sangsøndag» med Andreas Lunnan på NRK TV. • CD-utgivelse for IKO «Gloria! Advents- og julesanger for små og store». • IKOs 50 års feiring i Oslo. • TV-opptak i Drøbak som ble sendt som TV2s julefestensprogram.
1996	36	20	• NRK barne-TVs produksjon «Teodors påske» med Rosemarie Köhn og Birgit Strøm (Teodor). • Direktesending på NRK barne-TV «Kykeliokos». • Åpningsmøte til Det Norske Misjonsselskaps generalforsamling i Vikingskipet. • Konsert til inntekt for barnehage i Sør-Afrika (kr. 9.530,-) • Barnekortreff på Tangen.
1997	34	19	• CD-utgivelse for IKO «FORTELL – fra Det gamle testamente». • Medlem nr. 21 i NRK Hedmarks 1-årsliga med «Klapp, alle hender, i glede». (Sangen ble avspilt hver lørdag i programmet Hedmarktoppen på NRK og stemt videre gjennom et helt år).

År	Øvelser	Opptredener	Høydepunkt
1998	45	25	• Ung kirkesang i Hamar domkirke • Gospelkonsert i Hamar domkirke med Bjerkely folkehøgskole og Raye Walters fra USA. • CD-utgivelse for IKO «FORTELL – fra Det nye testamente». • Tre sangere fra koret representerte Hamars barn under avdukingen av Domkirkeruinene. • Direktesending på NRK barne-TV «Kykellikokos». • Koret fikk bidrag fra testamentarisk gave og Flax-lotteriet som finansierte lydanlegg. • I desember mottok koret og lederne Hamar kommunes kulturpris «Hamarprisen». • Luciadagen arrangerte vi den første lysmessen i Hamardomen.

År	Øvelser	Opptredener	Høydepunkt
1999	48	31	• Gruppe fra koret med på CD-innspilling «En lang, lang rekke med venner». • Hamar bys jubileumsarrangement i Vikingskipet. • Konsert i Hamar Teater til inntekt for «Balkans barn» med bl.a. Kine Ludvigsen, Geirr Lystrup, Hamar Brass Jazz og Collegium Vocale. • Gruppe med på lansering av Barnesalmeboka i Kirkens hus i Oslo. • Konsert i Hamardomen sammen med Hamar Brass Jazz og Hamar domkor i forbindelse med biskop Rosemarie Köhns 60 årsfeiring, og dagen før sang koret som overraskelse på Geir Bjørnars 50 årssdag på Ynglingen. • CD-utgivelse for Jubileum 2000 «Vi tenner lys». • Opptak til TV2 program fra Hamardomen i forbindelse med Jubileum 2000 (sendt 2 ganger i julen samme år). • Gruppe på opptreden under Kirkemøtet i Trondheim og deretter i direktesending i lokalradio i Trondheim. • Direktesending på NRK barne-TV «Kykelikokos».
2000	37	22	• Opptreden på Hamar kommunes «Tusenårsloftet» i kulturhuset. • «Søndagsskolens vinterleker» i Hafjell/Jorekstadhallen. Fåberg. • CD-utgivelse for IKO «Vi synger fra Barnesalmeboka». • Mange med på korhelg i Mesnalia.

År	Øvelser	Opptredener	Høydepunkt
2001	32	13	• Påskefest for barnekor i Raufoss kirke. • Konsert i Hamardomen. • Fredsmarsj i Hamar og konsert i Vang kirke i forbindelse med Kulturfestival «Nye blomster - gamle røtter» arrangert av Hedmark Teater, Turnéorganisasjonen og Hedmark fylkeskommune.
2002	34	13	• Landskonferanse for SOS barnebyer på Rica Hotell Hamar. • Kirkeårskonsert med Kristin Solli Schøien. • Gruppe med på CD-innspilling «Frem fra glemselen 20». • Koret arrangerte sin 5. lysmesse i Hamardomen.
2003	37	26	• Hellig tre kongers fest på Østre Torg. • Vandreteateret Lux – opus Dei på Domkirkeodden. • Lanseringskonsert for ny CD: «Hopp ut av sengen – sanger til hverdagsbruk» med Rosemarie Köhn og Eyvind Skeie som gjester og Asle Berteig som programleder. • Mottok fra Rosemarie Köhn: «Syng med det nebbet du har»-prisen. • Hamar Bispedømmes 850 årsjubileum i Domkirkeodden. • «Pysjpopbaluba», direktesendinger NRK-barneTV 2 ganger.

År	Øvelser	Opptredener	Høydepunkt
2004	37	15	• 25 års Jubileumskonsert i Storhamar kirke med Praising, andre gjester og programleder Hilde Hummelvoll. • Korleder gjest i NRK P1's program «Det skjedde i de dager» med Helge Gudmundsen. • «Hermanos», barnekorfestival i Maihaugsalen, Lillehammer. • Korleder gjest i NRK HO's morgensending på Luciadagen. • Lansering av ny CD: «Lucia» og stor Lucia-konsert i fullsatt Storhamar kirke på Luciadagen, Anne Flugstad som forteller.
2005	39	14	• Afrikakonsert i Storhamar kirke, innsamling til YMCA/YWCA-skole i Kiberaslummen i Nairobi (kr. 14.000,- inkl. privat gave). • Vertskap for KFUK-KFUM Hedmark og Opplands barnekortreff i Storhamar kirke, om lag 200 barn og Kristin Solli Schøien. • Prostigudstjeneste i Hamardomen. • Korets ledere kåret til «Mesterborgere av Hammer By» under Middelalderdagene. • Gruppe medvirket på en CD-innspilling med barne-sanger for Studio 19 (dobbel-CD). • FN-konsert til inntekt for Misjonsalliansens barnehjem i Ecuador (kr. 5,771,-). • Korhelg (med kor fra Hedmark og Oppland) på Mesnali med korlederne som kursholdere. • Konsert med Tore Thomassen og Geir Hegerstrøm i Storhamar kirke.

År	Øvelser	Opptredener	Høydepunkt
2006	49	23	• Opptreden på kulturprogram på Hedmarksmuseet, «Lysår» - Hellig tre kongers dag. • Medlem nr. 1 000 begynte i koret. • Vesper i Hamardomen i forbindelse med Middelalderdagene. • Gruppe deltok på IKO-Forlagets hagefest i Oslo. • Grupper medvirket på 6 CD-innspillinger: • Barnesanger for Studio 19 (dobbel-CD). • «Sprell levende»-CD for Norges Søndagsskoleforbund. • «Lever her nå» med Geir Hegerstrøm (i studio på Kløfta). • Julesanger for Studio 19 • Triasang-CD for Cantando forlag og KFUK-KFUM. • Julesang for Studio 19 (NRK HO's julesangkonkurranse) – utgitt på CD-en «Tett på jula» i 2011. • Konsert på Østre Torg i forbindelse med «Gla' i Hamar». • Festgudstjeneste i Hamar domkirke, avskjed med biskop Rosemarie Köhn. • Gruppe med på konsert i Grønland kirke i Oslo i forbindelse med Nasjonal Trosopplæringskonferanse. • Gruppe deltok på vigslingsgudstjeneste i Hamar domkirke for biskop Solveig Fiske med bl.a. kong Harald.

År	Øvelser	Opptredener	Høydepunkt
2007	34	11	• Andreasmesse i Storhamar kirke med Hamar Domkor. • Konsert i Storhamar kirke med Geir Hegerstrøm. • Internasjonal uke-konsert med Praising i Storhamar kirke. • «Fest i Guds hus» familiegudstjeneste i Storhamar kirke.
2008	31	15	• Første karnevalsgudstjeneste i Storhamar kirke. • En gruppe deltok på CD-innspilling «Kamelen Klara». • Gudstjeneste i Hamardomen sammen med biskop Solveig Fiske i forbindelse med Norske Kvinners Sanitetsforenings generalforsamling. • Gudstjeneste i Ottestad kirke, besøk av alle landets biskoper (som var på pilegrimsvandring). • Gjestekor på Triolen, Hamar Janitsjarskoles konsert i Hamarhallen. • Gjestekor på konsert med Hamar musikkorps og Jernbanens musikkorps i Hamar domkirke. • Adventsgudstjeneste sammen med første LysVåken i Hamar.

År	Øvelser	Opptredener	Høydepunkt
2009	40	14	• Jubileumskonserter i Vang kirke med gjesteartist skuespiller Svein Tindberg, med lansering av samle-CD-en «Absolutt Levende» – 30 år med Levende Lys, fra IKO-forlaget. • Trommekurs. Innkjøp av trommer med støtte fra Frifond. • «Tromme sammen» - festival arrangert av Hamar Bispedømme og Norges KFUK-KFUM, Jorekstadhallen. • Visitasgudstjeneste i Storhamar kirke. • Gruppe deltok på innspilling av CD med sangene til spillefilmen «Pelle politibil».
2010	29	9	• Gruppe sang på Norgespremiere på Sagatun kino for filmen «Pelle politibil». • «Vi synger mot påske» i Storhamar kirke. • Høsttakkefest i Hamardomen. • Konsert i forbindelse med Internasjonal uke i Hamar.
2011	30	13	• Påskesangkveld i Storhamar kirke. • Avskjedsgudstjeneste for Trond Tveit Selvik i Hamar domkirke. • Sangkveld på FN-dagen i Storhamar kirke. • Konsert utenfor Vang kirke i forbindelse med «Klassisk Julekonsert».
2012	31	10	• Før-påske-konsert i Storhamar kirke. • Gruppe medvirket på CD «Alle våre barnefavoritter» sammen med bl.a. Staut, Olav Stedje, Trond Granlund og Guren Hagen. • Høsttakkefest i Hamardomen. • Konsert i Internasjonal uke i Storhamar kirke.

År	Øvelser	Opptredener	Høydepunkt
2013	32	13	• «Vi synger mot påske» - konsert i Storhamar kirke. • Gruppe med Prøysenprogram på en konferanse på Rica Hotel Hamar. • Høsttakkefest i Hamardomen. • Eldste gruppe med på konsert i Vang kirke med Toneheimkoret, Brødrerøster og Hamar Gospelkor. • Konsert på «Jul i Borggården» på Hedmarksmuseet, første konsert som er holdt i Borgstua. • For ca. 25. gang på julaftengudstjeneste i Storhamar kirke. I tillegg har mange tidligere kormedlemmer (veteraner) stilt opp, både sammen med koret og som eget kor på den andre gudstjenesten julaften. Dette, sammen med første søndag i advent (og de senere årene karneval), har vært de store gudstjenestene for koret i Hamar gjennom årene.
2014	10	6	• Karnevalsgudstjeneste 2. mars og stor bursdagsfest 3. mars. • Konsert i Hamar kulturhus i forbindelse med åpningen. • Avslutningskonsert i Storhamar kirke 7. april.

35 års jubileum og avslutning

35-årsjubileet ble markert med en mimrekafé for tidligere kormedlemmer lørdag 1. mars, karnevalsgudstjeneste 2. mars og dagen etter, 3. mars, var det en storslagen bursdagsfest arrangert av menighetsrådet. I forbindelse med jubileet hang også korets veggavis med 35 års historie oppe i menighets-salen noen uker.

Koret deltok også på åpningen av Hamar kulturhus lørdag 15. mars.

Avslutningen ble "Vi synger mot påske" mandag 7. april i Storhamar kirke, med overraskende og overveldende innslag ved korforeldre, veteraner og ansatte i kirken.

Menighetsrådet takket av oss ledere på en flott avskjedsskirkekaffe søndag 27. april.

Tallenes tale

Tallene som presenteres her er for hele korets tid, 15.02.1979 – 07.04.2024. Da hadde koret hatt 1 214 øvelser og 553 opptredener. Disse fordeler seg med bl.a.: 146 gudstjenester i Storhamar kirke, 62 i Hamar domkirke og 24 i Hamardomen. 205 ganger har koret hatt andre opptredener i Hamar, 74 ganger har hele koret eller grupper av koret har vært i studio på innspillinger og totalt har koret vært samlet 1 767 ganger. Det har vært 1 246 medlemmer gjennom årene. Ser vi på kjønnsfordelingen, så har 10,36 % vært gutter. Mange av medlemmene har vært med et par år, men tallene viser at de som har vært med mer enn to år, gjerne har vært med ut barneskolealder. 111 av de 1 241 medlemmene har vært med 5 år eller mer, den med lengst fartstid hele 10 år.

Hvem har vi samarbeidet med

I Hamar menighet har vi hatt samarbeid med rundt 20 prester, 8-10 organister, 3 diakoner, flere kateketer, en rekke kirketjenere og om lag 10 menighetsråd og underliggende utvalg. Vi har også samarbeidet med 3 biskoper og Hamar bispedømmeråd.

Ellers har vi hatt et langvarig samarbeid med IKO-Forlaget i Oslo, som har vært utgivere for 9 av korets CD-er og kassetten «Kirkehuset forteller». CD-en «Vi tenner lys» ble gitt ut av «Jubileum 2000», et nasjonalt utvalg nedsatt av Kirkerådet. På disse produksjonene har korets ledere stått bak idéutviklingen og hatt produksjonsansvaret. En rekke komponister, tekstforfattere, oversettere, musikere og sangere er noen av dem vi har hatt mye med å gjøre gjennom CD-produksjonene.

Vi har hatt et nært og langvarig samarbeid med Studio 19 i Hamar, noe som har resultert i at grupper fra koret har deltatt på nærmere 15 CD-innspillinger med andre artister, i tillegg til korets egne utgivelser.

Vi har også hatt samarbeid med KFUK-KFUM i Innlandet om mange barnekorfestivaler, korsamlinger og kurs - samt noe samarbeid med Ung kirkesang, selv om koret ikke har vært medlem i noen av disse organisasjonene.

I forbindelse med enkeltarrangementer har vi samarbeidet med andre organisasjoner, som bl.a. YMCA/YWCA, Det Norske Misjonsselskap og Søndagsskoleforbundet, med andre kirkesamfunn i Hamar og dessuten med offentlige og private institusjoner og instanser av ulike slag, som NRK, TV2, Fabelaktiv, Anno (Hedmarksmuseet), Hamar kommune og mange flere. Ved opptredener i menigheter utenfor Hamar, har vi naturlig nok samarbeidet med en rekke prester, organister og korledere.

Vi har hatt konserter til inntekt for flere ulike, konkrete bistandsprosjekter, bl.a. mor/barn-senter på Madagaskar, barnehage i Durban, Sør-Afrika, skole i Kibera-slummen, Kenya, barnehjem i Thailand, Ecuador og India og til organisasjoner som Kirkens nødhjelp, SOS barnebyer, Strømmestiftelsen, Misjonsalliansen m.fl. Ofte har vi fått tilbakemeldinger om og bilder av hva pengene har blitt brukt til.

Foreldre har vært viktige samarbeidspartnere gjennom alle år, selv om samarbeidet ikke har vært formalisert. De har vist positiv og støttende holdning, engasjert seg og stilt opp når vi har hatt behov for hjelp til små og store oppgaver.

Etter avslutningen

“Levende Lys-veteraner” har blitt et begrep som siden er brukt der gamle kormedlemmer har stilt opp, bl.a. som forsangere i Storhamar kirke hver julaften og ellers av og til på f.eks. 1. påskedag. Dette har vært både når Geir Bjørnar Sme-

bye har vikariert som organist og ellers sammen med kirkens faste organister, senest julaften 2024.

Det bør også nevnes at koret i 2020 fikk gullplate for CD-en «Hosianna! Påskesanger for små og store» på grunn av høyt salg og avspillinger. Gull- og platinaplater har koret også fått for medvirkning på 3 dobbelt-CD-er i barnesangserien til Mini Grammofon.

Vi avslutter denne historien med vår takketale til menighetsrådet på kirkekaffen 27. april 2014. Her oppsummerte vi på mange måter de 35 årene med Levende Lys:

Takketale til menighetsrådet 27. april 2014

I vårt stille sinn hadde vi tenkt at vi bare skulle liste oss ut bakveien og la avslutningen av Levende Lys foregå i stillhet. Eller «fade ut» som det heter i musikken. Men slik ble det altså ikke.

Vi ville gjerne ha en 35-årsmarkering, og det ble en formidabel bursdagsfest i tre dager, med både mimrekafé, karnevals-gudstjeneste og feiende flott bursdagsfest som menighetsrådet sto for.

Da vi skulle runde av med å synge mot påske, ble det en overveldende, rørende avslutning, regissert av foreldre og korveteraner.

Og ikke nok med det; til overmål ville menighetsrådet også ha en avskjedsmarkering med kirkekaffe! Alt dette har blitt i overkant mye oppmerksomhet.

Men vi er fylt av takknemlighet og ydmykhet etter et fantastisk punktum på tiden vår i Levende Lys! Tusen, tusen takk for alle gode, varme ord og hilsener vi har blitt overøst med, både i dag og ved de tidligere anledningene.

Koret har gjennom alle disse årene vært et familieprosjekt som har fylt mye av livet... tanke, tid, oppmerksomhet og krefter – det har alltid vært med i bevisstheten både hjemme, borte og ikke minst på ferie; vi har alltid vært på jakt etter noe

å «ta med hjem» til koret. Og koret har vært til stede over alt i huset!

Vi har kalt Levende Lys det eldste barnet vårt. Nå har det også flyttet hjemmefra. I likhet med de to yngre, har det etterlatt seg en del fysiske spor – ikke gamle skolebøker, leker og klær, men tekstark, plakater, noter, sangbøker, CDer, kassetter, permer... i store mengder. Vi har vel ikke tenkt å kaste det med det første.

Det er vemodig, det blir trist, rart – og kanskje litt godt – å oppleve hvordan det er ikke å ha korøvelser på mandagene, ikke planlegge øvelser og opptredener, ikke lete etter nye sanger, finne passende tonearter, bevegelser, tegne plakater, innøvingsmetoder... og så videre og så videre.

Når det gjelder sanger, fortellinger og temaer, er Bibelen, salmeboken - og livet - fortsatt fylt av stoff vi gjerne skulle ha formidlet. Sareptas krukke blir aldri tom.

Det er fortsatt hundrevis av sanger vi gjerne skulle ha sunget og hundrevis av barn vi gjerne ville ha sunget sammen med.

Vi forsvinner forhåpentligvis ikke fra jordens overflate med det første, og det er slett ikke utenkelig at vi vil synge med barn igjen ved enkelte anledninger. Men den daglige driften og de ukentlige forpliktelsene er over for vår del.

Takk til Hamar menighet som ga oss mulighet til å drive med dette arbeidet.

Takk for gode og rause rammer, stor frihet – og plass til stort armslag.

Takk for at vi har fått bruke kirken - og særlig kirkerommet – som arena for arbeidet. Det har bidratt sterkt til å gjøre kirketerskelen lav for svært mange familier.

Menigheten har vist stor tillit til oss ved å la oss få drive trosopplæringsarbeid på den måten vi selv har ønsket – uten innblanding (av og til kunne vi kanskje ha ønsket oss mer delaktighet/innblanding... fra både trosopplæringsutvalg,

menighetsråd og ansatte, men vi velger å tolke det som tillitserklæring...)

Takk for at vi har fått være med på å prege gudstjenester i Hamar - fått introdusere både salmer og liturgi til resten av menigheten - og latt barna få god plass i gudstjenester vi har deltatt på.

Takk til alle dere enkeltpersoner og familier i menigheten som har vært «fanklubb» og uvurderlig støtte - kommet på konserter, gudstjenester og opptredener, sendt oss brev (i gamle dager), kort, tekstmeldinger, e-poster, oppmerksomheter og oppmuntring – ofte når vi har trengt det aller mest.

Takk til alle de foreldrene som har vist oss enorm tillit ved å sende barna sine til kirken, la oss få ta hånd om dem og få formidle tro og verdier til barna.

Og mest av alt -takk til hvert enkelt barn som har møtt oss med forventning og glede, spontanitet og hengivenhet og gitt oss mange, mange gode stunder.

Vårt håp er at det har gitt sangglede, at sangene har satt fotavtrykk hos barna og bæres med videre, at de vil være matpakker som kan gi næring til tro og gode livsverdier på veien gjennom livet.

Og så er vårt inderlige ønske at arbeid med barn og sang fortsatt vil være en naturlig del av menighetens liv og puls - at noen vil fortsette å se den enorme viktigheten og verdien av å la barna – og familiene - få komme til kirken med hele seg.

Jesus ville det. Han lot barna få danse og synge og le i helligdommen.

Eli Kristine og Geir Bjørnar Smebye

